

Tisztelt Olvasó!

Egy rendhagyó kiadvánnyal köszöntjük Önöket.

Az iskolánkban évente megrendezett Széchenyi Napok három napos gazdag programjához szervesen hozzátartozik az irodalmi és rajzpályázat meghirdetése. Ebben a tanévben októberben került sor e rangos, tanulóink által nagyon várt eseményre, a XXII. Széchenyi Napokra.

Három kategóriában hirdettünk versenyt: az I. kategóriában az alsó tagozatosok, a II. kategóriában az 5-6. osztályba járók, a III. kategóriában a 7-9. osztályosok mérhették össze rajz- és íráskészségüket változatos témák közül válogatva.

Tanulóink ezúttal is bizonyították tehetségüket, kreativitásukat. Alig akadt olyan, aki ne kapcsolódott volna be a versenybe, így a pedagógusok számára nehéznek bizonyult eredményt hirdetni.

Mindenkinek csak gratulálni lehet, és az se csüggedjen, aki most nem lett „dobogós”, hiszen jövőre ismét lesz a megmérettetésre lehetőség!

Az egyes fogalmazásokat terjedelmük miatt nincs módunk az iskolai újságban vagy az Iskolakrónikában megjelentetni, emiatt döntöttünk e kiadvány megszerkesztése mellett.

Olvassuk örömmel, éppolyan lelkesen, ahogyan tanulóink írták-rajzolták.

Jakubecz Márta

Felsőszeli, 2024. január 22.

A Zene Házában jártam

Reggel nagyon korán keltem. Anya elvitt az iskola elé, ott gyülekeztünk és elsétáltunk a községi hivatal elé. Ott már vártak ránk a buszok. A buszban Alex mellett ültem, közben jót aludtam. Mikor felébredtem, néztem a tájat. Láttam utakat, fákat, földeket, amin traktor dolgozott. Komáromban megálltunk pihenőre: enni, inni.

Hosszú idő után odaértünk Budapestre. Nagy parkolóban parkolt le a busz. Odasétáltunk egy nagy épület elé. Díszítve volt: oroszlános mintás terasszal.

Bementünk és lementünk a csigalépcsőn. Vártuk, hogy megkapjuk a fülhallgatókat és folytattuk utunkat a kiállítóterem felé. Első helyen, ahol megálltunk dobok voltak. Dabolhattunk is, mire megváltozott a képernyő, a fülhallgatókon keresztül hallottam a madárcsicsergést és az állatok hangját is.

Továbbá voltak könyvek, festmények, harang, kút is, amiben a kivetítőn keresztül láttam a vizet. A DJ-felszerelést kipróbáltam.

A kijáratnál levettük a fülhallgatókat. Elhagytuk az épületet.

Kerestünk árnyékos helyet, ahol jót falatoztunk. Megettem a besütött kiflimet. Elsétáltunk a Hősök teréhez és a várhoz. Gyors fotózás és indultunk a buszhoz. Fáradtan és sok élménnyel indultunk hazafelé.

Az iskola előtt várt már rám az anyukám. Nagyon várom a következő kirándulást is.

Mikle Kornél (2. osztály) - dicséret

Egy keddi napon az alsó tagozatos tanulók tanulmányi kiránduláson vettek részt.

Az utazás nagyon tetszett, de hosszú volt az út, ezért megálltunk szünetelni. Odaérve meglátogattuk a Magyar Zene Házát. Ott egy fülhallgatót kaptunk, amiben kellemes zenét hallhattunk. Zenehallgatás után bementünk a másik terembe, ahol a mennyezeten szép angyalkákat láttunk kivetítve. Ez rögtön a kedvencem lett. Láttunk még társasjátékokat, éneklő kis ablakokat, Jézuskás képeket. A Zene Háza után elmentünk a Hősök terére, sétáltunk, fényképezkedtünk. Ezzel be is fejeztük a kirándulást, elindultunk hazafelé.

Jó kis kirándulás volt, nagyon jól éreztem magam. Jó móka volt. Sokat nevtünk a lányokkal. Örültem, amikor hazaértünk, fárasztó nap volt.

Filo Lilianna (2. osztály) - dicséret

Reggel korán indultunk Budapestre, hosszú volt az út. Nagyon kíváncsi voltam, hol lakik a zene. Úgy gondoltam, hogy az egész ház zenélni fog. Amikor ránéztem az épületre, olyan szép volt, majd elájultam. Hatalmas oszlopokon lyukacsos tető alól jött be a fény.

A nagy üvegajtón beléptünk, s ott már sok embert láttunk. Az alsó szinten fülhallgatót és telefont kaptunk. Amerre mentünk, mindenütt bementék, hogy milyen zenét hallunk. Például népzene vagy modern zenét. Nekem legjobban a népzene tetszett, hiszen szívesen táncolok rá. Egy helyen Kamillával tánca is perdültünk. Meglepődtünk, amikor a fejünk fölött sok angyal röpködött. Sok-sok terem után annyi tévét láttunk, hogy összezavarodtam. Most már tudom, hol lakik a zene.

Kirándulásunkat a Hősök terén folytattuk. Egy közös fotó után fáradtan indultunk haza.

Néma Linett (2. osztály) – 3. hely

Iskolai kiránduláson voltunk Budapesten. Nagyon korán keltem, még sötét volt. Az iskolában gyülekeztünk. Onnan elsétáltunk a községházára, mert a busz ott állt, és ott szálltunk fel. Hosszan utaztunk.

A Városligetben először a Zene Házát néztük meg. Nagyon tetszett az épület. A teteje egy jaguár feltjaira emlékeztetett és lyukas volt, hogy kinőhessenek rajta a fák.

Bent lelépcsőztünk és bementünk a terembe, ahol kaptunk egy fejhallgatót. Sokféle zenét hallottunk. Az első teremben madárcsicsergés szölt. Egy folyosó vezetett tovább, ha ráléptünk egy lábnyomra, akkor hallottuk lehangosabban a zenét. Nagyon érdekes volt.

Ezután elsétáltunk a Hősök terére, ahol fotózkodtunk. Visszafelé megnéztük Vajdahunyad várát.

Végül visszasétáltunk a buszhoz és elindultunk hazafelé. Nagyon jó nap volt.

Panyik Tímea (2. osztály) – 3. hely

A Széchenyi Napok keretén belül Budapestre utaztunk. Az egész iskola kirándult. Elmentünk a Zene Házába. A zenének van háza? - kérdeztem magamban. Hát bizony van, és mi fel is térképeztük. Már az utazás is nagyon tetszett, de a legérdekesebb számomra a technika volt, amit a Zene Házában használtak. Adóvevős, mozgásérzékelős fejhallgatót kaptunk. Még soha nem láttam ilyet. Viccesen néztünk ki benne. Bementünk egy sötét terembe és lenyűgözött minket, amit láttunk. Mozgókép volt a falon és mozgásra reagált a zene is. Megismerkedtünk több korszak zenéjével és érdekességeivel. Láttunk hangszereket és kipróbálhattuk a DJ-pultot is. Még interaktív gitáron is játszottam. Mindenhol képernyő volt és mindenhol zene szölt. Még Freddie Mercury is megszözlalt, és láttam, ahogy zongorázik. Sok élményben volt részünk. Hazafelé az úton sokat viccelődtünk. Fáradtan, de élményekben gazdagon tértünk haza. Nagyon tetszett ez a nap.

Deák Dániel (3. osztály) – 1. hely

Októberben tanulmányi útra mentünk a Zene Házába Budapestre. Reggel nagyon korán indultunk. A buszban a barátnőmmel ültem. Amikor megérkeztünk, nagyon ismerősnek tűnt a hely, aztán az eszembe jutott, hogy már jártam itt. Kívülről is tetszett az épület, mert a tetőn lyu-

kak voltak. A Zene Háza belülről tágas volt és gyönyörű. Leadtuk a táskáinkat és lementünk a legalsó szintre. Itt megkaptuk a fülhallgatókat és megkezdtük a zeneutazást. Varázslatos erdőből indultunk, ami dobpergésre megváltozott. A következő teremben népzene hallgattunk. Mintára lépve más-más zene szólt. Ezután szép, színes kerekeket láttunk, és a megtekerésével népdalokat hallhattunk. Érdekes volt, ahogy a kezünkkel irányítottuk a képernyőn látható hangjegyeket. Nevetve integettünk. Utána templomhoz hasonló terembe mentünk. Itt az tetszett, hogy mozogtak az üvegen a papok, és egyszerre szóltak az énekek is. Majd leültünk a kupola alá. Néztük az angyalokat és szép egyházi zenét engedtek a fülünkbe. Ezután jött az én kedvenc részem, Orfeusz kútja. Miközben néztünk a kútba, kicsit rémisztő zene szólt, mégis ez tetszett a legjobban. Ezek után komolyzenét hallgattunk. Érdekes volt úgy hallani a zenét, hogy közben láttam kivetítve a történetet. Ez is csodás volt. Sok mindent láttunk itt is, de ebből a részből Hány János részlete tetszett a legjobban. Átléptünk a modern zene világába. Nekem itt csak a rádió tetszett. Kipróbálhattam a régi rádiót, és kikereshettem az adókat. A gitárok mellett elhaladva beléptünk az utolsó terembe. A terem közepén egy hatalmas, fényes és gyönyörű fa állt. A szép zene itt is szólt. Ezzel befejeztük a zenei utazást. Amikor kijöttünk, leültünk a lépcsőkre és falatoztunk. Séta közben megnéztük a Hősök terét és Vajdahunyad várát. Elfáradva ültünk a buszba. Sok élménnyel jöttünk haza.

A Zene Háza nagyon tetszett, vissza szeretnék menni a családommal.

Blazsek Hanna (3. osztály) – 1. hely

A reggel szép napnak indult. Korán keltem, 5 órakor ébresztett anyukám.

A Széchenyi napok keretén belül Budapestre utaztunk, a Magyar Zene Házába. Az úton odafelé a buszban a barátommal, Mártonnal ültem. Nagyon kíváncsian vártuk, mi vár minket a Magyar Zene Házában, ami a Városligetben található. Mikor megérkeztünk, kis várakozás után megkaptuk a fülhallgatókat, amely érzékeli, hogy éppen hol járunk, és elindítja azt a tartalmat, amit akkor hallanunk kell. Az első terembe belépve, mintha egy erdőbe csöppentünk volna, ahol madár-csicsergést és farkasvonítást is hallottunk. Nekem nagyon tetszett a gitárkiállítás. Egy teremben a mennyezetten sok kis fényes led égő volt, amit úgy hívnak, hogy felhő. Itt minden zene egyszerre szólt és ki lehetett választani, hogy kihez melyik zene áll a legközelebb.

A Magyar Zene Háza varázslatos volt. Különleges élményben volt részünk.

Lavu Ádám (3. osztály) - dicséret

Egy nap az iskolából ellátogattunk Budapestre a Zene Házába. Nagyon korán kellett felkelni, mivel már fél hétkor indultunk. Egész úton nagyon izgatottak voltunk, alig vártuk már, hogy odaérjünk. Odafelé az úton szép tájakat láttunk. Pár óra utazás után végre megérkeztünk. A Zene Háza kívülről is nagyon szép és érdekes volt. Bent az épületben kis várakozás után megkaptuk a fejhallgatókat. A fejhallgatóból különböző zenéket hallgattunk, amelyek a termekben láttakhoz kapcsolódtak. Hallhattunk népzene, egyházi zenét, operát és mai stílusú könnyűzenét is. A Zene Házában nem lehet csak úgy végigrohanni, mert akkor olyan apróságokról maradunk

le, mint pl.: a mozgó festmények – pedig nem is Roxfortban voltunk – vagy a szereplők hologramjai egy utazóládában. Nagyon szép és érdekes volt az összes terem. Mikor kijöttünk, egy kicsit megpihentünk, és mivel megéhezünk, ettünk pár falatot. Utána elsétáltunk a Hősök terére, ahol készítettünk pár fotót az osztállyal. Hazafelé a buszon már mindenki nagyon fáradt volt, de teli élményekkel tértünk haza.

Takács René (3. osztály) - dicséret

Iskolám minden évben megtartja a Széchenyi Napokat. Idén az egyik ilyen nap ellátogattunk a Magyar Zene Házába.

Nagyon izgatott és kíváncsi voltam, hogy mit fogok ott látni. Reggel az iskola előtt gyülekeztünk, majd innen busszal utaztunk Budapestre. Sokat mókáztunk, az út hamar eltelt. Megérkezve leadtuk a hátizsákjainkat, mindenki kapott fejhallgatót, ami nekem nagyon tetszett. Akármerre sétáltam, vagy megálltam, vagy ráálltam a talajon lévő sárga színű körre, a fejhallgatóban más-más zene szólt. Az elején egy erdőben jártam. Itt olyan hangokat hallottam, mint a természetben. Egy mozgóképet is megnézhettem. A népzenei rész nagyon jó móka volt, főleg a térkép, melyre, ha ráléptem népzenei hangot hallhattam. Volt egy szoba is, ahol táncolni lehetett. Sok régi hangszer is láttam, ahol meghallgathattam hogyan szólnak. Sok érdekes dolgot, játékot kipróbálhattam. Az egyik ilyen volt, mikor énekelhettük a szerzetessel, vagy nyomkodhattuk a kottán a hangokat. Érdekes volt az is, amikor mi is beállhattunk a vonósnégyes tagjai közé. Azonban a legérdekesebb egy zongorajáték volt, zongorista nélkül. A másik kedvencem a DJ-pult volt, amit ki is próbáltam.

A Zene Házában töltött nap nagyon tetszett, mert sok új élménnyel és tudással gazdagodtam, a barátaimmal pedig nagyon jól éreztem magam.

Kontár Emily Rose (4. osztály) – 2. hely

Szeptemberben Budapesten voltunk az osztályommal. Megnéztük a Magyar Zene Házát. A buszon mindenki nagyon izgatott volt. Mikor odaértünk egy modern épület előtt álltunk, aminek a tetején lyukak voltak. Az épület előtt álló fák ezeken a lyukakon keresztül nőttek a magasba. Amikor beléptünk az épületbe, egy kicsit várnunk kellett, de nemsokára elkezdődhetett a csoda. Kapott mindenki a fejére egy fejhallgatót, ez nekem nagyon tetszett, szinte azonnal megszólalt benne egy hang. Egy sötét terembe leptünk, ahol egy erdő volt kivetítve, és a terem közepében dobok voltak. A következő teremben népi hangszerek voltak és egy kerék, amit forgatni lehetett. A fejhallgató aszerint működött, hogy hová léptünk. Az egyik terem gregorián énekkel foglalkozott. Itt volt egy könyv is, amit ha lapoztunk, mindig más zene szólt. Egy teremben minden olyan volt, mint egy templomban. Szerzetesek énekeltek az ablakban. Egy picit furcsa volt nekem, mert a templomban nem mozognak a képek az ablakokon. Még jobban elcsodálókoztam, mikor a következő teremben a mennyeország volt. A plafonon angyalok voltak és énekeltek. Rengeteg mozgó festményt láttunk, választhattunk kottát is. Mégis, ami nagyon tetszett, az egy zenedo-

boz volt, amiben holografikus emberkék mozogtak. Láttuk az operaház miniatúr mását, amiben pici mozgó emberkék énekeltek, járkáltak. A legutolsó teremben a modern zenével foglalkoztak. Ott ki lehetett próbálni, milyen DJ-nek lenni, gitározni, hogyan kell a filmekhez zenéket választani. Ez nagyon tetszett, itt volt Harry Potter filmzenéje is. Egy picit elszomorodtam, amikor ki kellett menni. Visszafelé a buszon mindenki az élményeiről mesélt és nevetgélünk.

Végül is nekem tetszett ez a nap, legközelebb is ide szeretnék eljönni.

Jakubecz Dóra (4. osztály) – 3. hely

Ebben az évben a Széchenyi Napok alkalmából a Magyar Zene Házában voltunk Budapesten.

Reggel korán indultunk, mert hosszú volt az út. Mikor megérkeztünk, kiszálltunk a buszból, egy szép parkon keresztül kellett mennünk a Zene Házához. A parkban sok szép növény volt. Amikor bementünk, leadtuk a táskáinkat és egy csigalépcsőn lementünk az első terembe, ahol fülhallgatókat kaptunk. A fülhallgatókon keresztül különböző zenéket hallgattunk. Minden teremben más zenei korszakot mutattak be. Az elsőben az őseMBER zenéjével ismerkedtünk meg. A többi teremben voltak játékok, és ki lehetett próbálni a hangszereket is. Megismertünk új és régi hangszerekkel, zeneszerzőkkel.

Ez a kirándulás nekem nagyon tetszett, mert sok új dolgot láttam. Megismertük, hogy a zene hogyan változott az évek múlásával. Sok élménnyel gazdagodtam.

Kontár Marcel (4. osztály) - dicséret

Gyurcsy Melissa (3. osztály) – 2. hely

A hangszer, ami tetszik

Focista vagyok, de a zenét is szeretem. Kedvenc hangszereim a nyelves dob és a dob. Kiskorom óta mindig vágytam egy igazi dobra. Szeretnék kipróbálni egy igazi dobot. Egyszer volt egy műanyag dobom, de sajnos széttörött. Tegnap saját kezemmel készítettem egy dobot. Kettő pálcikát beleszúrtam két parafadugóba, és már doboltam a konzervdobozokon. Kedvenc zeném, amit el tudok dobolni a Queentől a We will rock you.

A mai világban a zenészek többnyire elektromos ütős hangszereket használnak. Viszont vannak zenészek, akik a klasszikus ősi ütős hangszereket kedvelik, mert szép természetes hangot adnak ki.

Már azt is tudom, hogy a dob az ősembertől származik.

Remélem, hogy ha ezt a fogalmazást anyuék elolvassák, akkor kapok egy igazi dobot.

Kohút László (2. osztály) - dicséret

Én nagyon szeretek zenét hallgatni, és tetszenek a hangszerek is. Hangszerek, amiket ismerek: gitár, dob, furulya, hegedű, zongora, orgona. Nekem legjobban a citera tetszik. A citera húros hangszer, amit pengetéssel, pengettyűvel szólaltatnak meg. Ezt a hangszert a mi iskolánkban is bemutatták, aminek nagyon örültem. A 6. osztályos lányok: Emese és Eszter több mindent meséltek erről a hangszerről. Ezt a hangszert Sissi hercegnő is örömmel használta. Van prím citera, ami a legkisebb és tenor citera, ami nagyobb és mély dallamot ad. Ismerünk Gulyás, Téglási és Rajkó citerákat.

Nekem a Gulyás, prím citera tetszik a legjobban és az, hogy jó erős hangja van. Tetszik, hogy több szép színben is lehet kapni, de csakis fából készül. A citerát nem lehet boltban venni, hanem hangszerkészítőnél kell megrendelni. Nagyon szépen hangzik, ha énekelnek is a citerához.

Én is szeretnék megtanulni citerázni, mert a testvérem, Emese is szépen tud játszani, és mindig szeretem hallgatni, ahogy játszik és énekel.

Soják Kamilla (2. osztály) – 3. hely

Nagyon szeretem a zenét. A zene számomra öröm. Sok hangszert kedvelek, pl.: a hegedűt, nagybőgőt, furulyát, de mégis van egy, amit jobban kedvelek a többinél. Ez a hangszer a zongora, pontosabban egy pianínó. Emlékszem az első találkozásunkra. Kint álltam az udvaron, és rám nem jellemző módon csendben figyeltem, ahogy két bácsi egy zongorát visz be a házunkba. Gyorsan berohantam. Ott állt a fal mellett egy nagy, fényes, barna zongora. Lassan felnyitottam a billentyűzet fedelét. Óvatosan, balról jobbra kezdtem leütni a billentyűket. Először morgó, mély hangok szólaltak meg, mint a mamám, mikor mérges, aztán közepén jöttek a kedves, kelle-

mes hangok. Végül jobbra a nagyon vékony, szinte már cincogó hangok szólaltak meg. Kíváncsiságból anyukámmal felnyitottuk a zongora tetejét. A látvány nagyon érdekes volt. A zongora belülről csupa húr és sok kis kalapács. Szeptembertől már harmadikos zeneiskolás vagyok. Sokat tudok már a zongoráról, kottáról, a hangokról. Az én pianínómon már sok szép darabot tudok eljátszani. Szabadidőmben szívesen zongorázok.

Mikus Olivér (3. osztály) – 2. hely

Ha választanom kellene a hangszerek közül, akkor a gitár lenne a nyerő. Ez a húros hangszer szól szerintem a legszebben.

Olyan zenéket kedvelek, amiben játszanak gitáron. Ezért, amikor az iskolában adódott a lehetőség, hogy hangszeren tanulhassak, a gitárt választottam. Az órákon először megtanultam, hogy milyen részekből áll a gitár. Van feje, ahol található a hangolókulcsok. Van nyaka, teste és hat húrja is, ami a nyereg és a húrláb között feszül. Megszólaltatni a húrokat az ujjunkkal vagy pengetővel lehet. A tanító bácsi azt is elmagyarázta, hogy minden húr más hangot szólaltat meg. Ezek a hangok az E, A, D, G, H, E. Az első dal, amit megtanultam játszani a gitáron, egy karácsonyi ének volt. Most az órákon egy spanyol dalt gyakorlok. Tudom már azt is, hogy léteznek klasszikus, akusztikus és elektromos gitárok is. Nekem egy klasszikus, fekete színű, fából készített spanyol gitárom van. Szeretek rajta gitározni és szeretnék profi gitáros lenni.

Szerintem ez egy csodálatos hangszer, amit majd otthon a kanapén, vagy a tábortűz körül a barátaimmal szívesen megszólaltatok.

Vanko Nimród Endre (4. osztály) – 1. hely

A legkedvesebb hangszerem a zongora, mert nagyon tetszik a hangja. Ezért fogok most erről a hangszerről írni. Én is járok zongorára és nagyon szeretek gyakorolni.

A fellépéseken nagy, szárnyas zongorán játszunk. Az iskolában kisebb zongora van, a neve Pianino. Otthon elektromos zongorám van, amin kevesebb a billentyű, mint a rendes zongorán. Ez nem is igazi zongora, csak egy billentyűzet. A zongora húros hangszer és a billentyűk lenyomása után kis kalapácsok ütnek a húrokra, ez adja ki a hangot. A legtöbb zongorának 88 billentyűje van, de vannak kisebbek és nagyobbak is. A zongorán van három pedál is és mindegyik másképp alakítja a hangok hangzását. A zongora nagyon összetett hangszer. A legismeretesebb zongoramű a Für Elise Beethowentől, aki az egyik leghíresebb zeneszerző.

Remélem, hogy egyszer én is olyan ügyes zongorista leszek, hogy majd saját koncertjeim lesznek.

Szalay Bianka (4. osztály) – 2. hely

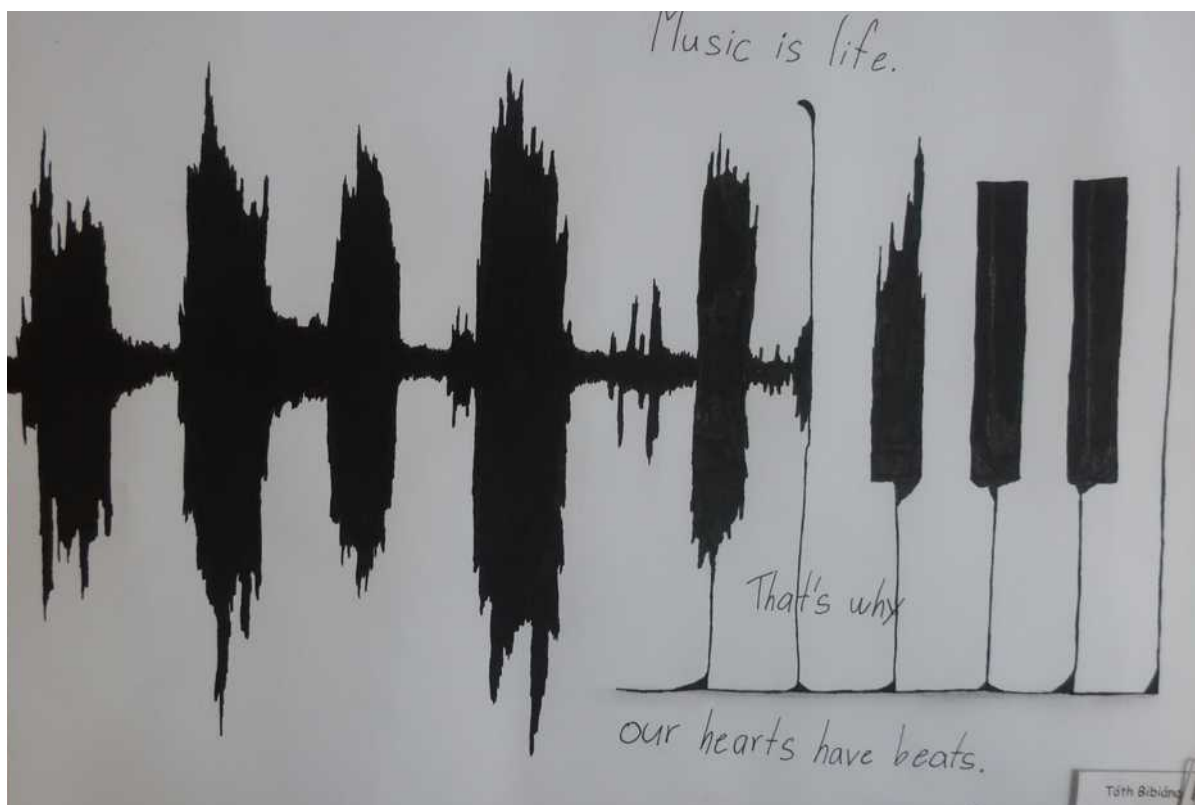
Szeretek táncolni és szeretem a ritmikus zenét. Számomra a zongora érdekes és jó hangú hangszer.

A mamáméknál van egy elektromos zongora. Nagyon szeretek rajta játszani. A legelső, amit megtanultam, a Boci-boci tarka volt. Ha odaülök a zongorához, a zene világában érzem magam. A nagypapám szép magyar nótákat tud játszani rajta. Amikor játszik, örömmel hallgatom és énekelem. Amikor hallom, hogy anyu a magyar himnuszt játssza, akkor megdobban a szívem. A zongorán van egy olyan gomb, amit, ha megnyomok, különféle ritmusok és dallamok szólalnak meg, ezekre szívesen táncolok is. Közösen vágyunk egy igazi zongorára.

A zongora egy billentyűs, húros hangszer. A hangokat úgy képzi, hogy a billentyű lenyomásakor kis kalapácsok ütik meg a kifeszített húrokat. Nekem a legjobban a fekete, csillogós fából készült zongorák tetszenek. Szerintem a zongora az egyik legközkedveltebb hangszer. A zongorát azért is kedveljük, mert nagyon szépen el lehet játszani rajta a különféle stílusú zenét, moderneket és klasszikusokat is. Leghíresebb zeneművészek közé tartozik Ludwig van Beethoven, Wolfgang Amadeus Mozart, Johan Sebastian Bach és Liszt Ferenc.

Szerintem zongoraművész nem leszek, de szeretnék sok szép zenét megtanulni.

Kohút Simona (4. osztály) - dicséret

Tóth Bibiána (9. oszt.) - dicséret

Egy értékes ember

Az én dédipapám, Urbán Lajos 88 éves volt, mikor én megszülettem. Dédimamával, Urbán Klárával Kassán éltek egy kis lakásban. Évente többször is meglátogattuk őket. Mindig nagy szeretettel vártak bennünket, a dédunokákat, anyukámat, az unokájukat és apukámat, az unokavejüket. Meglepi is várt ránk, amikor megérkeztünk: kis apróság, játék vagy gumicukor. Ennek Noémivel igazán örültünk.

Dédipapám, Urbán Lajos 1924. július 26-án született Hardicsán a tóketerebesi járásban, egy gazdálkodó családban. Szüleivel és bátyjával éltek itt. Az alapiskolát is itt kezdte. Nagy hatással volt rá Kulcsár tanító úr. 1934-ben költözött a család Nagykaposra. A templom mellett laktak és nagyon szerette hallgatni a tárogatón játszó plébánost. Az alapiskola elvégzése után Kárpátaljára, Nagyszőlőstre került az Ipari Technikumba. Egy parányi szobában lakott, ahová, hogy fűte-

ni tudjon, édesapja hordta szekéren a tűzifát. Dédipapa a tanítói hivatást választotta, 1953-ban kezdett a Pozsonyi Tanítóképzőbe járni, biológia-geográfia szakra. Ugyanebben az évben kezdett tanítani Pálócon a szlovák iskolában. Egy év után Nagyszelmencre került, ahol nem volt magyar iskola. Dédipapát nagyon foglalkoztatta ez a dolog és úgy döntött, hogy lesz ami lesz, levelet ír az akkori köztársasági elnöknek, Klement Gottwaldnak, és kérvényezte a magyar iskola megnyitását, megépítését Nagyszelmencen. Sikerral járt, úgyhogy nagy erővel keresték a telket az iskolának. Az iskola ma is ott található a falu végén, ahová 1954-ben felépítették. 2 évig volt itt igazgató. 1956-ban diplomázott és a lakhelyére került Nagykaposra iskolaigazgatónak az ottani alapiskolába. 1983-ig dolgozott itt és viselte szíven az iskola sorsát.

Akit eddigi életemben a dédipapáról hallottam beszélni, mindenki azt mondta, hogy pontos és rendszerető ember és pedagógus volt. Környezetétől, de saját magától is megkövetelte a rendet. Anyukám is emlegeti, hogy dédipapa mindig azt mondta: „Rend a lelke mindennek!” Ha építkezés folyt az iskolában ő is a máltert keverte, ha hideg volt az osztályokban és a gondnok szerint nem lehetett befűteni, ő hajnali háromkor bement az iskolába és bizony, mire a gondnok jött, már meleg volt minden teremben. Tele volt tenniakarással és tervekkel, nagy akaratereje volt. Amit kigondolt, meg is valósított. Hobbija a futball volt, fiatalon a nagykaposi futballcsapat tagja volt, idősebb korában pedig szurkolóként járt a meccsre. Szeretett a természetbe járni, túrázni, gombászni és télen futósílécen járta az erdőt. Kedvenc helye Jablonca volt, ahol a család nyaralót vásárolt. Dédipapa a nyaraló mellé még egy kisebb viskót épített, ami az ő és a dédimama kuckója volt. Aktív nyugdíjas volt és szeretett emberek társaságában lenni. 88 éves koráig megállíthatatlan, volt amíg nem kapott egy gyengébb szívinfarktust. A betegség kizökkentette a megszokott rezsimből. 6 éves voltam, mikor a dédipapa meghalt.

Úgy emlékszem dédipapára, ahogy a szobában ül az asztalnál, vagy fekszik az ágyban. Örülök, hogy visszanezhetem a 90. születésnapján készült fotókat, ahol az egész családnak egyforma pólót készítettek, még nekem is. 11 hónapos voltam.

Köszönettel tartozom lányának, Kanóc Juditnak és férjének, Kanóc Csabának, akik anyukám keresztszülei, hogy részletesen meséltek nekem a dédipapa életéről.

Én őt egy értékes embernek tartom..

Szabó Dorka (5. osztály) – II. kategória, 1. hely

Azokat a történeteket, amelyeket nagyapám mesél nekem, mindig nagy érdeklődéssel hallgatom. A háborús történetek azok, amelyek a legjobban érdekelnek.

A történetet, amit most elmesélek, az én dédnagyapám Babos József élte át nagyon sok évvel ezelőtt. Az egész történetét azzal kezdte, hogy mennyire örült annak, hogy lassan hazatérhet a második világháborúból. Örült, hogy újra találkozhat a családjával hosszú idő után, de sajnos ez nem így történt. A vonatot, amin utazott, megállították az oroszok, elfogták őket, és deportálták Oroszországba. Kényszermunkára vitték őket, ahol nagyon keményen kellett dolgozniuk. A dédnagyapám itt nagyon megbetegedett. Elkapott egy csúnya betegséget, a maláriát. Amikor a betegségtől már nem tudott kemény munkát elvégezni, elküldték őt vízért. Itt egy orosz lány vette észre, mennyire beteg. Ezt a lányt úgy hívták, hogy Maruszia. Dédnagyapám jól emlékezett a nevére. Maruszia adott neki orvosságot, amitől jobban lett. Hosszú ideig tartott, de gyógyult a betegségből. Amikor elfogyott a munka, ahol dolgoztak, át kellett gyalogolniuk más helyre. Több kilométert is így megtettek. Oroszországban nagyon hideg volt abban az időben, ezért fennállt annak a veszélye is, hogy megfagyhatnak. A hideg ellen úgy védekeztek, hogy fókazsírral kenték be az arcukat. Éjjel 2 órakor volt a pihenőjük, de akkor sem aludhattak el. A gyengébbek megfagytak a hidegben. Minden hónapban 50 kényszermunkást hazaengedtek. Dédnagyapám sokáig ott volt, mert az ő nevét csak később olvasták fel. Voltak ott olyan munkások is, akik miután megtudták, hogy mehetnek haza, örömeikben összeestek. Azon a napon, ami-

kor dédnagyapámat elengedték, egy kúrti társával vonatra ültek. A vonat Pozsonyban megállt, onnan dédpapa gyalogolt a testvéréhez. Miután bekopogott, testvére ajtót nyitott és nem ismerte őt meg. Nagyon le volt fogyva és meg volt viselve. A testvérénél három egész napot átaludt.

Ez lenne az a történet, amiről az én dédnagyapám Babos József könnyes szemmel mesélt az én papámnak Babos Sándornak. Papám pedig megjegyezte, és továbbadta nekem.

Kontár Benedek (5. osztály) – II. kategória, 3. hely

„Kedves Lajos bácsi, ön nekem az ükapám. Nagyon szeretném önt megismerni, de sajnos már nem tudom, csak úgy, hogy a családom mesél önről. Maga egy igen bölcs ember volt.“

1901 nyarán még senki sem sejtette, hogy ebből a kisfiúból milyen nagy ember lesz.

Felsőszeliben született, feleségül vette Kontár Matildot. Született három lányuk: Bagoly Mári, Bagoly Irén és Bagoly Lenke. Nagyon sokat járt templomba, vallásos ember volt. Közel negyven holdon gazdálkodott. Felsőszeli házába a 2.világháború előtt bevezették az ipari áramot, mert fejlett mezőgazdasági gépekkel dolgozott, gabonát darált, szecskázott. Harcolt a 2. világháborúban, amiről soha sem beszélt.

Szikár, kemény, komoly, szigorú ember volt, de tudott vidám is lenni, annak ellenére, hogy min ment keresztül. Nem lehetett tegezni, csak magázni. Megbecsült tűzoltóként tevékenykedett. 1947-ben kitelepítették a családjával Kaposszekcsőre, de az egyik lánya, Irén itt maradt Felsőszeliben, mivel a háború kellős közepén férjhez ment.

Házát, földjeit hátrahagyva szomorú szívvel búcsúztak az otthon maradottaktól. Szaktudásán kívül csak néhány állatát, szerszámát, gépét, ingóságának egy részét tudta magával elvinni. Kaposszekcsőn egy sváb házba lakoltatták be őket. A háza mögött egy nagyon szép kis műhelyt alakított ki magának, ahol szaktudását újra kamatoztatni kezdte. Értett a fához, mindent el tudott belőle készíteni. Szeretett állatokkal dolgozni és a növénytermesztéssel foglalkozni. Tenyésztett marhákat, baromfikat, a falu legjobb lovai az övéi voltak.

Magángazdaként kezdte az új életét Magyarországon. Később a helyi szövetkezetben tevékenykedett, ahol megsérült a keze, íngyulladását kapott, de a szerszámait a sérült kezére alakította, hogy továbbra is tudjon működni. Egy igazi ezermester volt. Minden görbe fát félrerakott. Készített többféle változatban létrákat, fagereblyét, markolókat kaszanyélbe, kalapácsba, fejszébe, székkarfákat, fogantyúkat akár fületlen lábakra is. Fából összeállított fűrészgépet, készített fűrészeléshez használt előrebillenő széket, talicskából működtető permetezőgépet, ötletes patkányfogókat. A rossz kocsikerekeket megjavította és újakat is készített, az állatok eszközeit is megjavította, bőröket varrt. A feleségének tolókoszkat gyártott, mert nem tudott lábra állni. Legelső gyermeke születésére egy farönkből facsikót faragott, mert azt hitte, fia születik, ez a mai napig megtalálható a családi örökségben, amin én is hintáztam. Nagyon szerette lányait, unokáit, dédunokáit. Készített faszánkót is nekik, ami szintén megvan, mellyel az ottaniakat télen hóban szánkóztatta, de édesapámékat nyáron a réten húzta, mivel ők télen sosem tudtak elmenni. Mindig azt mondta nekik: „Titeket télen nem tudlak húzni, hát húzlak benneteket nyáron.“

Egyszóval fúrt, faragott, bőrt varrt, nem ismert lehetlent. Ő egy igazi EZERMESTER volt. 1985.július 5-én pénteki napon egy újságcikk megjelent róla a Dunántúli Naplóban, Beszédes szerszámok - Kaposszekcső Ezermestere címen. 1990-ben hunyt el. Sírja Kaposszekcsőn található.

Kontár Noémi (6. osztály) – II. kategória, 1. hely

Szeretnék bemutatni valakit a családkból, akinek a munkáját érdekesnek tartottam. Igaz, már nem ezt a munkát végzi, de még én is emlékszem rá. Papám, Seres Lajos Alsószeli polgármestere volt 2002 és 2014 között, 3 választási ciklusban. 2 éves koromban, ha megkérdezték tőlem, hogy hol dolgozik Lali papa, azt válaszoltam, hogy a hivatalban. Ha Alsószeliben sétáltunk vagy bicikliztünk a községháza előtt, mindig mutogattam az épületre, hogy az a papa hivatala. 2011-ben a papa, polgármesterként adta össze apát és anyát.

Ifjabb Seres Lajos 1959. április 4-én született Alsószeliben. Apja idősebb Seres Lajos, anyja Seres Júlia, lánykori neve Flórián. Lánytestvére Seres Mária. Tanulmányait az alsószeli alapiskolában kezdte, a felső tagozatot Felsőszeliben folytatta, középiskolájának a Galántai Gimnáziumot választotta. Az osztályban az osztályelnöki kötelességeit is lelkesen végezte. Érettségi után felvették Prágába a Műszaki Egyetemre, ahol 5 év után villamosmérnöki diplomát szerzett. A kötelező katonai szolgálatát Töketerebesben töltötte. 1985-ben feleségül vette a mamát, Urbán Klárát. 2 leánygyermek édesapja, az anyukámé és a keresztanyukámé. Papa dolgozott a mohi atomerőműben, a galántai Pol'nonákupban, Budapesten a Matramont cég ügyintézőjeként, majd ezt váltotta fel a polgármesteri szék 2002-ben a sikeres önkormányzati választások után. Hogy szerette-e? Nehéz volt vagy könnyű? Visszamenne?

Megkérdeztem a papát egy rövid interjúban.

Noémi: Szerettél iskolába járni?

Papa: Igen, nagyon örültem az iskolának, mert új környezetben új barátokat találtam. Akkor az óvodában sok gyerek volt, nem jutott mindenkinek hely. Így az iskola nekem nagyon nagy újdonság volt.

Noémi: Tanulni szerettél?

Papa: Édesanyámtól korán megtanultam olvasni, így az iskolában már nehézségek nélkül haladtam. Olvasni nagyon szerettem később is, így a tanulás nálam majdnem egyenlő volt az olvasással.

Noémi: Hogyan emlékszel az alapiskolás és középiskolás éveidre?

Papa: Az alsószeli kisiskolába elsőtől ötödik osztályig jártunk. Burger tanító néni és Balogh igazgató bácsi megszerettették velünk az iskolát. Az iskola közelebb költözött hozzám: az egykori katolikus iskola épületét azokban az években felújították, ezért két évig a mostani orvosi rendelő épületébe jártunk, ami az utcánk végén, talán kétszáz méterre van a házunktól. Hatodik osztályba Felsőszelibe kezdtünk járni, autóbusszal, de mi, az iskolások csak a busz mögé, a

pótkocsiba szállhattunk fel. Télen ott nem volt fűtés, de szerencsére az út csak kb. 10 percig tartott. Ez az iskola már komolyabb kihívás volt, de jól felkészített a gimnáziumi évekre. A gimnázium és az alapiskola között eleinte csak annyi különbség volt, hogy nem Felsőszeliben, hanem Galántán szálltam le ugyanarról az autóbusról. Aztán lassan nehezedett az iskola, sok volt a tanulnivaló, de boldog négy évet töltöttem el a gimiben úgy, hogy a tudományok művelése közben itt váltam felnőtt emberré.

Noémi: Mi akartál lenni, ha nagy leszel?

Papa: Minden érdekelt, elsősorban a fizika meg a matematika, de az irodalom is vonzott, mert rengeteget olvastunk. A végén az iskolai pályaválasztási tanácsadó javaslatára választottam a villamosmérnöki szakmát, amit bizony csak rövid ideig gyakoroltam.

Noémi: Mi vonzott a polgármesterségben?

Papa: Úgy gondoltam, hogy tudok segíteni a szülőfalumnak a rendszerváltás utáni időszakban.

Noémi: Milyen érzés volt polgármesternek lenni?

Papa: Nagyszerű pillanat volt elnyerni a lakosok bizalmát, de az érzés gyorsan elmúlt, hiszen jöttek a vállalt feladatok és a tisztségből adódó felelősség.

Noémi: Hogyan tekintesz vissza arra 12 évre?

Papa: Úgy gondolom, hogy tisztességgel elvégeztem a feladataimat, de nincs olyan munka, amit ne lehetne még jobban, eredményesebben végezni. Szinte mindenkit ismertem a faluban, sok biztatást, támogatást kaptam az emberektől, amiért mindig hálás leszek. Voltak bizony nehezebb időszakok is, de a munkatársak és a biztos családi háttér segítette rajtuk átlábalni.

Noémi: Mely tulajdonságaid, erősségeid segítették leginkább a munkád?

Papa: Talán a fontos dolgok gyors felismerése és a családközpontúság, amelyet a családomból hoztam magammal.

Noémi: Van, amit másképp csinálnál?

Papa: Mai fejjel visszanézve biztosan, de a mondás szerint akkor kell átmenni a folyón, amikor odaérünk. Akkor kell cselekedni, amikor van rá lehetőség. Később már csak a magyarázkodás marad.

Noémi: Hiányzik a polgármesteri szakma?

Papa: A polgármesterség nem hiányzik, a családomnak két időszakot ígértem, végül három lett. Annyi feladatot szabad csak vállalni, amennyire van elhivatottság, erő és energia.

Noémi: Van valamilyen különleges, kedvenc történeted ebből az időszakból?

Papa: A hivatali iroda talaja egyszerű, kopásálló szőnyeggel volt leragasztva. Egy ügyfél, aki felkeresett, látva a szőnyeget, az ajtóban levetette a cipőjét és zokniban jött tovább. Hiába mondtam neki, hogy ez munkahely, nem volt hajlandó visszavenni a cipőjét. Annyira zavarba hozott, hogy azt találtam mondani, ha nem veszi fel, én is levetem az enyémet. Ez hatott, cipőben folytattuk le a megbeszélést.

Mindig is dolgos embernek ismertem a papát, aki alaposan végzi a munkáját és emellett a család is mindig számíthat rá, ezért tartom egy értékes embernek.

Szabó Noémi (6. osztály) – II. kategória, 2. hely

Az én dédmamám

Az én dédmamám most lesz 88 éves, ki sem mozdult a faluból, de több országban élt. Csehszlovákiában született, aztán Magyarországhoz került a falu, a háború után megint Csehszlovákiához, öregkorát pedig már Szlovákiában éli.

1935-ben született, 2 nővére volt, elmesélte, hogy mikor gyerek volt, egy szobában aludtak mind, de még ott lakott velük a nagyapja is. Hatan aludtak egy kis szobában, ő a nővérei ágya végében aludt. Kiskorában sokat kellett segítenie libákat őrizni, de sokszor hajtotta a teheneket is. Egyszer elszabadult a tehén, s egy gazda segített neki visszatéríteni, mert már majdnem Peregden járt. Sokat mesélte azt a történetet, amikor libalegeltetés közben nagy vihar kerekedett, s ő az árok szélén állva a kötényében takargatta a kislibákat, hogy az eső agyon ne verje őket.

Dédmamám halványan emlékezett arra is, amikor 38-ban bejöttek a magyar katonák a faluba, azt mesélte, hogy csak az maradt meg benne, hogy a falu végén virágokból diadalkapu volt felállítva, azon vonultak a katonák, és mindenki örült.

Dédmamám szeretett iskolába járni, az evangélikus iskolába járt, nagyon jól tanult, főleg énekelni szeretett, az énekkarban is benne volt. A háború alatt tanító nénijükhöz haza jártak tanulni, mert az iskolákat bezárták. A háború után szlovák iskolába kellett járniuk, de semmit sem értettek. Sokat sírtak, mert a tanító butáknak nevezte őket, pedig csak szlovákul nem tudtak.

Mikor 1949-ben megnyíltak a magyar iskolák, dédinek újból kellett járnia 2 évet, mert a szlovák iskolában járt éveket meg kellett ismételni, mert ott semmit sem tudtak megtanulni. Aztán amikor 15 évesen még csak 6.-os volt, nem akart tovább tanulni 8.-ig, mert 17 évesen maradt volna ki az iskolából, és ezt szégyellte volna. Pedig a szülei azt akarták, hogy menjen tovább tanulni. Azóta is sajnálja, mert nagyon jó feje volt.

Dédmamám nehezen viselte el, hogy kitelepítették szinte az összes rokonát. De az ő szülei szegények voltak, ezért itthon maradtak. Dédmamám emlékszik arra, mikor bekerítették a katonák a falut, hogy deportálni fogják őket Csehszlovákiába. Nagyon sírt, amikor az apukája szinte mindenüket eladott a körtvélyesi szlovákoknak. Aztán egy nap jött a hír, hogy leállítják a deportálást. Ezután dupla pénzért vásárolta vissza a holmijaik egy részét az apukája azoktól, akiknek eladta. De örültek, hogy itt maradhattak a faluban.

Később dédmamám a szövetkezetben dolgozott, elvégzett egy tanfolyamot, s aztán az irodába került könyvelőnek. A lánykoráról szívesen mesélt, mert azt mondta, sok barátnője volt, jártak mulatságokba, és bizony sok udvarlója is volt. Aztán megismerkedett a dédipapámmal, akivel családot alapítottak. Lett két lányuk, az egyik az én nagymamám.

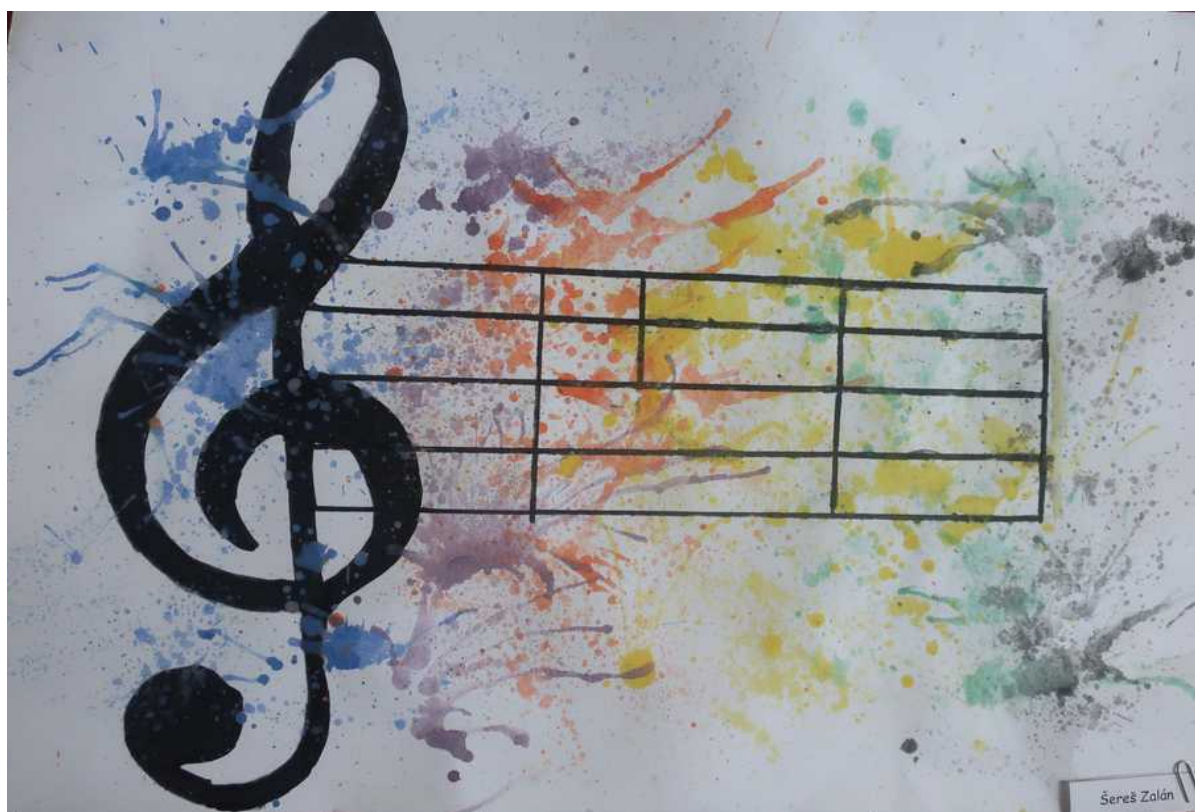
Dédszüleim a példaképeim, mert mindig szeretetben éltek, s már 67 éve vannak együtt nagy megértésben. A 60. házassági évfordulójukat a templomban áldással ünnepelték. Azon én is ott voltam, de csak halványan emlékszem rá. Nagyon szeretik egymást, soha nem voltak gazdagok, de becsületesek és szorgalmasak voltak. Nyugdíjas korukig dolgoztak, dédipapám autóbádogosként, dédmamám varrónőként.

Dédmamám a családban mindenki tiszteli és sokra tartja, mindenki még mindig hozzá fordul tanácsért. Anyukám is sokszor meglátogatja, jókat beszélgetnek együtt. Már majdnem 90

éves, de minket, fiatalokat is megért, jó tanácsokat ad. Sok finomat sütött azelőtt, most már nem jól lát, ezért nagyon ritkán lep meg minket valamilyen finomsággal.

Én úgy gondolom, hogy az én dédmamám egy nagyon értékes személy, és örülök, hogy ilyen sokáig él, és hogy megismerhettem őt.

Nagy Kristóf (6. osztály) – II. kategória, 2. hely

Sereš Zalán (9. osztály) - dicséret

Azért választottam ezt a témát, mert az én családomban élt egy világhírű fényképész, Huszár Tibor, aki a nagymamám testvére és apukám keresztapja volt.

Tibor gyerekként igazi kis bajkeverő volt. Legtöbbször a nagymamájával viccelődött, mert gyengén látott, ezért ő sosem tudta megbüntetni. Tini korában nagyon megbetegedett. Olyan rosszul volt, hogy az orvosok már nem tudtak vele mit kezdeni, ezért lemondtak róla. Az apukája minden ismerősét megkérdezte, hogy nem ismernek-e valakit, aki segíteni tudna Tiboron. Végül rátaláltak egy akupunktúrával foglalkozó orvosra Budapesten. Az akupunktúra olyan eljárás, hogy tűket szúrnak az emberek energiapontjaiba és ez Tiboron is segített. Mikor felépült, akkor döntötte el, hogy fényképész lesz. Kapott egy fényképezőgépet és a pincéjünkben kialakította a saját műtermét, ahol a képeket is előhívta. Fiatalon dolgozott egy újságkiadónál és sokszor a családtagjai szerepeltek a képeken a lapban. Apukám is többször volt a „modellje”. Beültette az autóba és megkeresték a megfelelő háttérrel. Több fényképet is készített, majd ezekből

kiválasztotta a legjobbat. A kiadó elküldte őt a Perzsa-öbölbe, ahol háború dúlt. Ő volt az egyik haditudósító, ezért a háború borzalmait örökítette meg. Ez a munka neki nem tetszett, mert nagyon veszélyes volt az élvonalban fényképezni, mert bármikor lelőhették volna. Tibor felmondott az újságnál és magánfényképész lett. Persze, ha valaki felkérte őt, hogy fényképezzen és tetszett Tibornak az ötlet, akkor elvállalta.

Mindig úton volt. Mikor Kínába utazott, még azokba a templomokba is bement, ahová tilos volt belépni. Baráti hozzáállásával mindenkit megtudott győzni, még a szerzeteseket is. Körbevezették őt és mindent megmutattak, ő pedig fényképezhetett. Amerikába ösztöndíjat nyert, ahol nyolc évet maradt. A nyolc év alatt sok kiállítást rendezett és tanár is volt egy egyetemen.

Idősebb korában építtetett egy házat Modor mellett. Ez a ház sosem volt üres, mert legalább egy barátja, tanítványa mindig nála lakott. Később vett egy tacsót, akit Laikának nevezett el a fényképezőgépe márkájáról. Amikor II. Erzsébet királynő Szlovákiába látogatott, Tibor személyesen adta át neki az egyik könyvét. A könyvet levélben is megköszönte a királynő. A pillanat, ahogy Tibor kezét fog a királynővel, le van fényképezve. Tibor nagyon közvetlen és barátságos ember volt. Legtöbbször a nagymamámnál szoktunk találkozni vele. Karácsonykor, még a volt köztársasági elnököt, Rudolf Schustert is meghívta bejglit enni. Közben hallgatták az élménybeszámolóikat. Az utolsó munkáján Franciaországban dolgozott, amikor megbetegedett és sokáig kórházban volt. Átszállították Pozsonyba és miután jobban lett, hazaengedték. Az utolsó néhány hónapját otthon töltötte. 2023. szeptember 11-én hunyt el az otthonában.

Nem szeretett a képeiről beszélni, mert szerinte maga a kép az egész történet. A sírja Ré-tén van, a szülőfalujában és a sírkövére az egyik mondása van rávésve: „A legszebb fénykép az, amelyet sosem készítettem el.“

Süll Tília (7. osztály) – III. kategória, 1. hely

Életemben az egyik legfontosabb, legértékesebb ember a dédnagyapám, édesapám nagypapája. Tisztelem és becsülöm őt azért, hogy a sok rossz ellenére, amit élete során átélt, a mai napig szerény, becsületes ember maradt.

Nemrég, egy szép hétfői napon ellátogattam a dédnagyszüleimhez és megkértem dédnagyapámat, hogy tárja fel előttem érdekes, egyben nagyon nehéz múltját. Ő csendben, de mosollyal az arcán leült mellém és mesélni kezdett...

Dédnagyapám, Tuska György, 1939-ben született Tótkomlóson, Magyarországon. 7-en voltak testvérek, dédapám volt a középső. Élete első éveit a 2. világháború emlékei árnyékolják be. Ahogy rápillantottam dédpapám arcára, láttam, hogy szörnyű képek jelennek meg előtte. Azt mondta, még most is hallja, ahogy megkondul a harang és ők édesanyjukkal a kertbe futnak, elbújnak egy föld alatti búvóhelyre, mely deszkákkal és földdel volt lefedve. Hallgatták,

ahogy bombázzák a házakat, mindenhol kiáltozás és sírás. Nagyon féltek, hogy rájuk találnak. Egy alkalommal a házuk előtt lőttek le egy magyar katonát. Aznap a szomszéd nénit is lelőtték, férjét a zsebében lévő fémdarab mentette meg. Az fogta vissza a lövedéket.

Mivel dédnagyapám szlovák nemzetiségű, 1947 augusztusában az egész családot áttelepítették Szlovákiába. Vonattal költöztek, az állataikat külön vagonnal szállították. A határon 300 koronát kaptak személyenként. Kaptak egy kis termőföldet is, melynek az árát részenként törleszteniük kellett. A vonaton még nem tudták pontosan, hová viszik őket, csupán akkor lettek informálva, mikor megérkeztek. Felsőszeliben egy kétszobás házikót kaptak, melyhez egy istálló is tartozott.

Láttam, ahogy dédapámnak könnybe lábadt a szeme, ahogy mesélt. Mintha újra éledne benne minden, ami akkor történt. Félelem a haláltól, bizonytalanság a jövőtől, de mégis remény, hogy minden jóra fordul. Nagyon rossz volt még csak elképzelni is, mit élhettek át azok az emberek, akik egy pillanat alatt elvesztettek mindent, amiért egész életükben dolgoztak.

1953-ban dédnagyapám sikeresen befejezte az alapiskolát, ezután két évig egy bentlakásos szakközépiskolába járt Lévától nem messze. 1955-ben vonattal utazott haza rég nem látott családjához. A vonaton találkozott egy rokonával, aki feketébe volt öltözve, koszorú volt a kezében. Dédnagyapám tőle tudta meg, hogy az édesapja meghalt és az a rokon épp a temetésére utazik... Még belegondolni is szörnyű. Ekkor már én is csak csendben ültem, nem kérdeztem, mit érzett akkor. Szerintem azt az érzést nem lehet szavakkal kifejezni.

Ezután 2 évre katonának ment. A katonaság után Nyitrabányára, Handlovára ment dolgozni bányába. Minden héten 6 napot dolgoztak, csak a vasárnap volt szabad. A föld mélyébe kisvonattal vitték őket. Mivel ott lent nagyon nagy volt a hőség, a munkások ruha nélkül dolgoztak. Nem volt rajtuk más, mint védősisak, lábukon csizma és a kezükben egy 5 kilós lámpa. Dédnagyapám ritkán járt haza, mivel szülei már nem éltek. Édesapja halála után nemsokára édesanyja is elhunyt. A testvéréhez, Körtvélyesre azért néha ellátogatott, de szabadidejét általában abban a szobában töltötte, ahol munkatársaival lakott.

Amikor rákérdeztem, mikor döntött úgy, hogy otthagyja a bányát, dédapámnak egy pillanatra elakadt a szava. Éreztem, hogy valami komoly dolog történhetett. Nem tévedtem. Elmesélte, hogy egy napon szörnyű dolog történt, de neki szerencséje volt. A bányában robbanás történt. 11 embert a föld alá temettek a romok, ezt csak ketten éltek túl. Az egyik férfi, dédnagyapám barátja, akit Józsefnek hívtak, 118 órát töltött a föld alatt. Ő túlélte, de 9 társának már nem volt ilyen szerencséje. Dédnagyapám éppen ekkor más műszakba volt beosztva. Ez volt az a pillanat, amikor úgy döntött, hogy nem dolgozik ott tovább. Úgy gondolta, nem kockáztathatja tovább az életét, hiszen a kedvesével együtt tervezték a jövőt. Nem szerették volna, hogy egyszer a gyermekeiknek apa nélkül kelljen felnőniük.

Dédnagymamám, aki addig csendben hallgatott, ekkor rámosolygott dédnagyapámra. Jó döntést hoztak akkor, sok évvel ezelőtt. Született 3 gyermekük, köztük a legidősebb az én nagymamám, édesapám anyukája. De ez már egy másik történet...

Pár éve, dédnagyapám 80. születésnapja alkalmából nagymamámék elvitték őt Tótkomlóásra. Felkeresték azt a házat, ahol dédnagyapám élt. Én nem voltam ott, de ahogy nagymamám mesélte, nagyon megható volt, ahogy dédnagyapám megállt a szülőháza előtt és körbepillantott.

Senki nem tudhatja, mit érzett akkor. Csak reméljük, hogy boldog volt, amikor ráébredt, hogy sikerült egy szebb jövőt ajándékozni a gyermekeinek, unokáinak, dédunokáinak.

Úgy gondolom, dédapámnak nagyon sok nehéz időszakon kellett túltennie magát. Az én szememben ő egy hatalmas példakép marad mindig, egész életem során. Ha néha egy kicsit nehéz az élet számomra, akkor elgondolkodom azon, nem én vagyok egyedül a világon, akinek meg kell küzdenie valamivel. Voltak és még mindig lesznek olyan emberek, akiknek sokkal nehezebb sorsot adott az élet.

A legfontosabb, hogy maradjunk mindig emberségesek és ezt dédnagyapám története is megmutatta nekem. Nagyon remélem, még sok szép közös pillanatot megélhetek az én dédnagyapámmal.

Szaksz Patrik (8. osztály) – III. kategória, 1. hely

Hogy ki is lehet egy értékes ember? Igazából bárki lehet az. Lehet itt szó családtagról, barátokról, a szerelmünkről, egy hírességről, egy zenészről, bárkiről, akire felnézünk, tiszteljük őt és értékesnek tartjuk őt és az élete történetét is. Számomra ez az ember az egyik legjobb barátom.

A legtöbb ember úgy tartja, hogy fiú és lány között nem létezik barátság, mivel előbbutóbb az egyikük többet fog érezni a másik iránt. Szerintem ez a tény nem igaz. 12 éve, hogy Zalán a legjobb barátom, illetve az osztálytársam is egyben. Szinte már családtag. Egészen kicsi voltam még, mikor megismertem őt, most meg már ott tartunk, hogy pár hónap múlva elballagunk és lehet, ezután már ritkábban látjuk egymást.

Számomra ő az egyik példaképem. Nagyon sok jó és rossz dolgon ment már keresztül, pedig még csak 15 éves. Negyedik osztályosok voltunk, amikor egy nap nem jött be iskolába, hiába vártam őt. Napközben megkaptuk a hírt, hogy kórházba került nagyon magas lázzal és sok más problémával. Nem tudtam, hogy hirtelen mire gondoljak. Hogy egyáltalán látom-e őt még valaha, hogy minden rendben van-e vele, hogy mikor jön újra iskolába. Teltek-múltak a napok és hónapok, de nem jött vissza. Az állapota rosszabbodott, kezdtem kétségbe esni. Eltelt egy év, 5. osztályos lettem. Zalán nem volt velem, nem tudtam pontosan, mi van vele. Év közben készítettünk neki egy albumot, amibe mindenki írt az osztályból egy levelet, hogy kicsit jobb kedvre derítsük. Pár nappal később az anyukája üzent nekünk, hogy nagyon örült az apró ajándéknak. 6. osztályos voltam, amikor úgy döntöttem, hogy írok neki egy üzenetet, hátha megnézni. Reménykedtem benne, hogy még emlékszik rám. Nagyon megörültem, amikor válaszolt és elkezdtünk beszélgetni. Később összehoztunk egy találkát, és elmesélt mindent, ami a kórházban történt vele...szörnyű volt végighallgatni.

Hetedikesek voltunk, amikor végre visszajött hozzánk az iskolába, mindenben segítettem neki és támogattam őt. Sajnos sok ember úgy ítéli meg őt, hogy igazából nem is ismerik. Van egy hiba, amit mindketten mindig elkövetünk és ez az, hogy mindig mindenkinek jót akarunk, segítőkészek vagyunk és bármekkora baj is legyen, mindig segítünk, de sajnos cserébe nem egyszer csak rosszat kapunk. De ez sosem fog változni bennünk, mivel a szüleink arra neveltek minket, hogy mindig mindenkivel legyünk kedvesek és jószívűek, még akkor is, ha nem hálálják meg. Jó

párszor volt már, hogy kibeszélték és kicsúfolták őt, de mindig ott voltam és vagyok is neki, bármi is történjék, mert tudom, milyen érzés az, ha valakit bántanak. A testi és lelki egészségét is le tudják rombolni csupán csak pár szóval. Nagyon sok jó emlékem van vele kapcsolatban, amit sosem szeretnék elfelejteni. Lehet, hogy néha a tanáraink idegeire megyünk azzal, hogy mindig nevetünk valamin, de én úgy tartom, hogy inkább legyünk egy kicsit leszidva, mint hogy egész nap rossz kedvünk legyen.

Voltak nekem is mélypontjaim, amikor senki más nem állt mellettem, csak ő, és ezért nagyon hálás vagyok neki. Igaz, hogy nemsokára elballagunk, más suliba fogunk járni, más helyre költöznünk, de remélem, ez a barátság örökre megmarad. Úgy gondolom, hogy az életben mindkinek szüksége van legalább egy legjobb barátira, aki mindig mellette áll és bármikor segít, ha baj van. Lehet ez fiú is vagy lány is, senki nem mondhatja meg nekünk azt, hogy ki legyen a legjobb barátunk.

Büszke vagyok a legjobb barátomra, azért, mert rengeteg szörnyűségen ment keresztül, de sosem adta fel. Az orvosai is büszkék rá, pont ezért is írtak róla egy könyvet, de az az ember, aki a legjobban büszke rá, az az anyukája. Nagyon hálás vagyok azért, hogy egy ilyen legjobb barátom van, mint ő.

Zalán! Tudom, hogy majd te is el fogod olvasni ezt, ezért innen is köszönöm neked ezt a 12 év barátságot és tudd, hogy büszke vagyok rád! Ha bármikor szükséged van rám, tudod hol találsz és mindig itt leszek neked... Ez a dolga egy legjobb barátnak.

Gyurcsy Viktória (9. osztály) – III. kategória, dicséret

Lakatos Jasmine (7. osztály) – 2. hely

Emlékek kincsesládája

Felmenőim gyerekkora

Kiskorom óta rengeteget meséltek nekem a nagyszüleim és dédszüleim a gyerekkorukról. Amikor ezeket a történeteket hallgatom, eszembe jut, milyen lenne, ha ma is így élnénk.

Érdekes belegondolni, milyen lenne, ha ma nem lenne telefon, színes-tévé, és mindenféle elektronikus eszköz. Ha valamit szerettek volna valakitől, biciklire ültek, és eltekertek ahhoz az illetőhöz. Rengeteget olvastak, vagy könyveket, vagy újságot, mert ez volt a szórakozás. Amikor már volt televízió, egymáshoz jártak át az emberek, mivel nem volt minden házban. A fekete-fehér tévére még apukám is emlékszik. Esténként gyakran összeültek a családok, és borozás közben beszélgettek.

Nagymamám elmesélte, hogyan tanult meg gyerekkorában horgolni: dédpapám egy régi kis faasztalba szöveget ütött, és így könnyedén át tudta tekerni rajta mamám a fonalat. Így készített magának egy sálát. Később megtanult pulcsit, takarót, sapkát horgolni, és hímezni is.

Nagypapám pedig arról mesélt nekem rengeteget, hogyan csinálták a bort: Imre papámnak volt sok szőlője, amit szeptemberben leszedtek. Azután egy kis zúzóval lezúzták és kpréselték. Utána a kpréselt mustnak megmérték a cukorfokát, majd a szőlőlevet demizsonokba öntötték, ahol kiforrt és bor lett belőle. A kpréselt szőlőt visszatették egy hordóba, amihez cukrot és vizet tettek, amiből elkészítették a csingert. Valamikor a gazdák ezt adták a napszámosoknak is. Ezt a második folyamatot ma már nem csinálják. Amíg a bor forrt, persze rendeztek „burcsákpártikat”. A burcsák az a szőlőlé, amiben már van alkohol, de nem sok.

Dédszüleim meséltek, hogy maguknak vágták az állatokat, amelyeket ők neveltek: tyúkokat, malacokat, nyulakat, kecskéket, birkákat. Nemcsak a húsup, hanem a tojás, szőrméjük, bőrük is hasznos volt. A zöldségeket és gyümölcsöket maguknak termesztették, nem az üzletben vették. Mindenkinek nagy kertje, földje volt, mert az volt az érték.

Mindenféle praktikákat alkalmaztak, hogy megkönnyítsék mindennapjaikat. Tudták, hogy mikor kell szedni az egyes növényeket. Ezekből mindenféle gyógytermékeket készítettek: olajokat, krémeket, teákat. Gyümölcsökből, dióból pálinkát készítettek, amit gyógyszerként is szedtek. Általában a faluban dolgoztak a férfiak munkásként, az asszonyok pedig otthon tevékenykedtek.

A gyerekek szabadidejükben az utcán labdáztek, pilickéztek, Szeliben pökkentéztek, Szerdahegyen golyóztak, de ez a két játék ugyanaz. A fiúk kiszorítóztak, számháborúztak, a lányok icikéztek, tollaslabdáztek, a fa kukoricaszárítóban babáztek. Ilyen kreatív módokon szórakoztatták magukat.

Nálunk az „esti mese”, amikor a nagyszüleimnél alszom, hogy mesélnek a régi időkről. Kipróbálnám, hogy milyen lehetett az életük akkoriban, és örülök, hogy legalább a történetek alatt odaképzeltetem magam.

Vanko Lili (5. osztály) – II. kategória, 3. hely

A tallósi Esterházy-kastély

Tallós községen áthaladva számos kincset találhatunk. A falu szívében, a templom és az iskola közt található a barokk-klasszicista stílusban épült tallósi Esterházy-kastély. A kastély helyén eredetileg egy 17. századi reneszánsz kastély állt, azonban erről alig maradt írásos emlék. A jelenleg is látható kastély területe nagy udvarával együtt az egy hektárt is meghaladja.

A ma is látogatható kastélyt gróf Eszterházy Ferenc főkancellár építtette 1760-ban. A kastélyt nem sokáig használta a család, 260 évvel ezelőtt, 1763-ban Mária Terézia itt alapította az első magyar állami árvaházat. E jeles alkalomból az uralkodónő egy tölgyfát ültetett el a kastélyhoz tartozó parkban. A község 2013 őszén ünnepelte az árvaház alapításának 250. évfordulóját. Ennek alkalmából a faluba látogatott Habsburg Károly, aki Mária Teréziához hasonlóan tölgyfát ültetett a parkban. Sajnos az eredeti tölgyfát mára ki kellett vágni, ugyanakkor az egykori fa szépségét számos fotó őrzi.

Az árvaház később Szencre költözött, majd az épületet fenyítőházként használták. A kastély ezután elhagyatottan állt, az Esterházy-család nyaranta, általában vadászatok alkalmával vette birtokába. A gróf a következő években angol telivér ménest alapított itt, mely később nagyon híres lett.

Ebben az időben a gróf jószágigazgatója Prenoszil Dózsa volt, aki feleségével és két gyermekével élt a kastélyban. A jószágigazgató lánya pár hónapos korában agyhártyagyulladásra kapott, majd később a cseléd is kiejtette őt a kezéből. Ennek következtében a kislány süketnéma lett, orvosai lemondtak róla. A szülei később Lourdes-ba zarándokoltak, hogy a Szűzanyától kérjék kislányuk, Margitka gyógyulását. Megígérték, ha a kislány megszólal, a lourdes-i zarándokhelyhez hasonlót építtetnek. A kislány végül megszólalt, és ígéretükhöz hűen megépítették a tallósi temetőben a lourdes-i barlang mintájára a barlangot, mely mára a környék ismert zarándokhelyévé vált.

A kastélyt a második világháború végén végleg elhagyták az Esterházyak majd az épület állami tulajdonba került, mezőgazdasági szakintézet, később pedig bentlakásos speciális iskola lett. A kastély 2019 óta a község tulajdonában áll. Azóta számos fejlesztést hajtottak végre annak érdekében, hogy a kastély újból a régi pompájában álljon. Évek óta rendszeresen megrendezésre kerül a termelői piac, így minden hónap első szombatján a kastély udvara étellel telik meg. Ezen az alkalmakon az egész környék idelátogat. Idén nyáron megrendezésre került az első Castellum Fesztivál, emellett a kastély udvara helyszínt biztosított a Bőjte Csabával való beszélgetéshez. Szeptember közepén a kastély ajtajai immár másodszor nyíltak ki a közönség számára, melynek során tárlatvezetés mellett tekinthették meg az érdeklődők a kastély tematikusan berendezett szobáit. A helyi szervezetek minden alkalmat megragadnak arra, hogy a kastély adottságait kihasználják, az őszi folyamán Halloween alkalmából rendeznek különböző eseményeket.

A hatalmas kastély az elmúlt közel 300 évében rengeteg változáson ment keresztül, sok intézménynek és még több embernek adott otthont. Bár az évek múlása nem kímélte az épület állapotát, a község, valamint a különböző helyi szervezetek még időben közbeléptek, így reméljük, hogy segítségükkel még legalább 300 évig megőrizhetjük falunk emlékeinek kincsesládáját.

Karácsony Lúcia (7. osztály) – III. kategória, dicséret

Édesanyám szülőfaluja

Azért ezt a témát választottam, mert az anyukám gyermekként Bodrogszentesen töltötte a szünidőket a nagyszüleinél, és nagyon sokat mesélt ezekről a nyarokról. Emiatt utánanéztam, hogy ennek a falunak mik a nevezetességei.

Bodrogszentes egy kis falu Kelet-Szlovákiában, a Bodrogközben. A Helmecei-dombság lábainál helyezkedik el. A falusiak a dombot csak úgy hívják: a „Hegy“. A legrégebbi épülete a templom, ami a „Hegy“ tetején áll. A templom építésének ideje ismeretlen, de találtak egy, a tizenharmadik században íródott oklevelet, amiben már említik a templomot. Ez a templom a román korban épült, ezért román stílusban kezdték építeni. Abból a korból a bejárat, jellegzetes ablakok és a torony maradt meg. A tizenötödik század körül belecsapott az épületbe a villám és leomlott az egyik fele. A tönkrement részt már gótikus stílusban újítták fel. Eleinte katolikus templomnak építették, de aztán a református egyházzá lett. A tizennyolcadik század végén az akkori lelkész a református gyülekezettel együtt újíttotta fel a templom belsejét. A mennyezetet és a karzatot kézzel festett fakazettákkal borították be. A felújítás menetéről még egy vers is készült, ami szintén megtalálható a karzaton. További érdekessége, hogy a torony egybe van építve a templom belsejével. A legenda szerint a törökök ezt a falut sem kímélték. A falusiak a templomba bújtak el a törökök elől. Viszont a törökök megtalálták az embereket és beszögezték az ajtót, hogy ne tudjanak onnan elmenekülni. Ezek a szögek még mindig ott vannak az ajtóban. Pár évvel ezelőtt a templomot teljesen felújították kívülről és belülről is. Még mai napig is tartanak ott istentiszteleteket.

Bodrogszentesen a „Hegynek“ mindig nagy jelentősége volt. Nem csak azért, mert a templomot arra építették, hogy a harangszót messzire el lehessen hallani, hanem azért, mert már a falu megalapításától az emberek megélhetését jelentette. Ugyanis van ott egy kőbánya és a falubelieknek a bánya a megélhetésük. A faluban a házakat, de még a disznóólakat is a kibányászott kőből építették. A követ robbantással fejtették ki. Előtte megszólaltak a szirénák és a lakók már tudták, hogy robbantani fognak. Ilyen robbantások még ma is vannak.

Régebben a falu híres volt a cseresznyéjéről, a szőlőről, valamint a boráról. Minden családnak volt a „Hegy“ oldalába vájt pincéje. Mivel ez a rész vulkanikus eredetű, könnyű üregeket vájni a kőbe. Maga a pince egy körülbelül tíz-tizenöt méter hosszú és félkör alakú nyílás. A bejárat általában vasból készült ajtó. A pincében állandó a hőmérséklet, ami kedvező a bor éréséhez. Nincs szellőzés, és emiatt nedves, dohos levegő van bent. A világítást gyertyákkal oldják meg. A pince végében boroshordók sorakoznak. A szüret itt egy családi hagyomány. Mostanában sajnos elég sok volt arra a betörés, emiatt a kinti pincéket nemigen használják.

Ennek a tájnak gazdag állat- és növényvilága van, sok legelővel, réttel, mocsárral. Itt nincs forgalom, egy csendes nyugalmas térség. A városi embereknek igazi kis paradicsom. Anyukám szerint az egyik legjobb hely.

Süll Kira (7. osztály) – III. kategória, 3. hely

A mi házunk

Sajnos én már nem ismertem a dédnagyapámat, így anyukám és nagymamám elbeszéléséből tudom a ház múltját, amelyről írni fogok. Ebben a házban lakunk jelenleg.

Amikor a dédszüleim összeházasodtak, és lakást kerestek, olyan ház volt eladó, ahol három család is lakott egy udvarban. Abban az időben hosszú házakat építettek. Hát azért volt is vita a közös udvar miatt, de mindig valami megegyezést kellett találniuk. Dédnagyapám fokozatosan vette meg az egész telket. Szokta is emlegetni, hogy ha egy mód van rá, ne adjuk el a kertet. Annyi huzavona és ügyintézés után sikerült elérni, hogy a telek hivatalosan is az ő tulajdonába kerüljön. Még Magyarországra is el kellett menni az ott élő leszármazottak után.

Körülbelül 40-es éveikben járhattak, amikor elhatározták, hogy elkezdenek építkezni. Amikor kész lett a ház, a régi házat, ami még sártéglából készült, lebontották. Kocka formájú egyszintes házat szerettek volna építeni, de az akkori szabályzat szerint ebben az utcában csak emeletes, lapos tetős házak épülhettek. A dédszüleim megkérdezték az akkor már felnőtt korú gyerekeiket, mi a tervük a jövőjükkel kapcsolatban. Mindegyikük azt mondta, hogy még nem tervezik elhagyni a szülői házat. Mégis amikor kész lett az első szint, az elsőszülött lányuk bejelentette, hogy férjhez megy, és elköltözött a házból. A második szintnél a nagymamám ment férjhez, ők is elköltöztek. Mire kész lett a ház, a legfiatalabb fiuk is megnősült. Abban az időben a ház építésénél segített az egész rokonság, és ezt viszonzni is tudták, amikor a másikkal háza épült.

Hagony Dániel (8. osztály) – dicséret

Találtam olyan fényképet, ahol nagypapám a félkész ház előtt tartja anyukámat, aki akkor fél éves lehetett. Mivel három gyerekük volt, ezért úgy volt a ház tervezve, hogy mindhármuk-

nak lesz az emeleten külön szobájuk. Hely volt bőven, így nagyszüleim visszaköltöztek. Anyukám itt töltötte gyerekkora egy részét, aztán Galántára költöztek egy tömbházba. Olyan eset is történt, hogy május elsején, amikor még ünnepélyes felvonulások voltak, belesapott a villám a ház előtti villanyoszlopba. Nagyszüleim arra jöttek haza, hogy a tévé kiégett, a vakolat lepotyogott a mennyezetről. Szerencsére nagyobb kár nem történt, és az akkor a házban tartózkodó dédszüleimnek sem esett bajuk.

A következő lakó dédszüleim mellett a legkisebb fiuk volt a családjával. Ők is egy ideig itt laktak. Karácsonykor, ünnepekkor, itt gyűlt össze a család.

Dédszüleim házában mindig mindenkit szívélyes fogadtatás várt. Gyakran jártak látogatóba dédszüleim testvérei a családjukkal. Disznóvágáskor is jó volt a hangulat, sokat nevettek. A férfiak a kinti munkálatokat végezték, a nők bent sütöttek-főztek, a gyerekek pedig játszottak és nagyokat füleltek, miről beszélnek a felnőttek. Összetartott a család.

Anyukám gyakran járt nyaralni a dédszüleimhez. Amikor apukámmal összeismerkedtek, ide kíserte haza anyukámat először. Akkor még nem is sejtették, hogy egyszer itt fognak lakni. Mikor dédnagymamám egyedül maradt, szüleim odaköltöztek hozzá, akkor még csak a bátyámmal. Én már ide születtem. Azóta az udvar és a ház kinézete teljesen megváltozott. Apukám sokat dolgozott rajta, hogy elnyerje mostani állapotát. A kert végében levő akácfa dédnagyapám öröksége, a kedvence az akác volt. Az udvarban van egy kétszemélyes hinta, amit nagypapám készített anyukámnak és keresztapámnak. A ház a mai napig vendégház.

Nem tudom, még mit hoz a jövő, mi lesz a házunk sorsa. Szeretném, ha a családuk tulajdonában maradna. Ha a falak mesélni tudnának, biztosan sok élményt és titkot mondanának.

Lóci Zita (8. osztály) – III. kategória, 3. hely

Családom emlékei, titkai a templomunkról

A falu evangélikus temploma azért is áll közel a szívemhez, mivel alig pár méterre lakunk ettől a csodás építménytől. Sokszor energiával tölt el a szürke hétköznapiak közt ez a gyönyörű óriás. A családom egy része evangélikus, a családban sokat mesélnek a templomról, sok régi, új emlék kötődik hozzá. Űkapám az egyik templomépítő volt, dédanyám itt töltötte fiatalokora egy részét, apukám pedig már több éve lelkesz itt.

Apukám elmondása szerint az alsószeli evangélikus templom 1878. október 27-én lett felszentelve az 1786 -ban fából épült templom helyén. Szeszler Mór tervezte, aki galgóci építész-mérnök volt. Jellegzetes legmagasabb tornya 18 méter magas. Megkérdeztem apukámat, hogy miért van mind a három tornyon egy-egy kakas. Ő elmagyarázta, hogy ez arra emlékeztet, hogy Péter apostol három alkalommal megtagadta Krisztust. Péter az első kakasszóra döbben rá tettére, így a kakas mindenki számára azt hirdeti: „Ne áruld el Jézust”. Apukám elárulta még, hogy mesélték neki a falusiak, ahogy annak idején a falu legszebb, legmagasabb helyét választották ki a templom építésére.

Az átépítése 1926-ban kezdődött, s erről Űkapám sokat mesélt a családban, mert abban már ő is részt vett. Elmesélte, hogy nagyon szívükön viselték a szeliek a templom felújítását, szinte a gyülekezet apraja-nagyja kivette részét a munkákból. Márpedig akkor több mint ezer

tagja volt. Űkapám a naplójában is kitér arra, hogy saját taligájukat, szerszámaikat használták a felújítás során, s a nehéz mezei, földeken való munkák után egyenesen a templomhoz siettek, hordták a téglát, homokot, kavicsot, fát, amit kellett. Még hétvégeken is dolgoztak. Óriási öröm volt mindenki számára a templom újraszentelése 1928-ban. Minden alsószeli a magáénak tekintette a felújított épületet. Űkapám tagja volt a templom kórusának is, amely több mint 40 tagú volt, s ha énekeltek a templomban, azt mondták, még a falu másik végén is hallották a gyönyörű dalolást.

A templom hatalmas, az egyik legnagyobb ev. templom Szlovákiában. Több mint 600 ember is elfér benne. Annak idején erre szükség is volt, mert olyan nagy volt a gyülekezet. Dédmamám, aki 1935-ben született, rendszeresen járt oda. Mesélte, hogy az iskolát minden reggel azzal kezdték, hogy átvonultak a templomba, ami az iskola mellett állt, s rövid istentiszteletet tartottak. Utána mentek vissza tanulni. Vasárnaponként pedig az egész templom tele volt. Elmondta, hogy mindenkinek megvolt a helye. A fiatal lányok az oltár melletti padokban ültek balról, a fiúk jobbról. A kóruson bal oldalt az idősebb lányok, jobb oldalt a legények. Minden fiatal lány, fiú alig várta, hogy elérje azt a kort, hogy felkerülhessen a kórusra, hogy ott „szemezhessenek” egymással.

Dédmamám egyszer felment velem a kórusra, és megmutatta, hogy még most is ott vannak a padokon a nevek kezdőbetűi, meg szívek, hogy ki kibe volt szerelmes. Az istentisztelet után aztán felmentek a kórusra, a legények a lányok felére és fordítva, és meglesték, hogy ki mit vésett oda. Ezzel üzentek egymásnak, hogy kinek ki tetszik. Én is láttam már sokszor azokat a szíveket, betűket, de nem tudtam, hogy olyan régiek. Azóta nagy érdeklődéssel olvasgatom ezeket e kedves padba vésett emlékeket.

Tovább folytatva a templomi „ülésrendet”, az oltár előtt balról az asszonyok, jobbról a férfiak ültek. Vasárnap mindig megteltek a padok, pedig sok volt a munka a földeken, de az istentiszteletre minden ember időt szakított, nem úgy, mint most. A templom csak úgy zengett az énektől. Az istentisztelet után ebédig mindenki a templomkertben beszélgetett, sokszor hoztak a férfiak bort, pálinkát is. Az asszonyoknak úgy kellett a férfiakat ebédre hazaparancsolni.

Dédim emlékezett arra is, mikor konfirmáltak, mert ez az egyik legszebb ünnep volt az életükben. A lányok szép fehér ruhában voltak, mint a menyasszonyok, a fiúk is szépen felöltözve. A pap kérdéseket tett fel nekik a Kátéból, amiből nagyon sokat készültek, mert aki nem tudott válaszolni, az nem lett megkonfirmálva. A konfirmáció után már lányoknak-legényeknek számítottak.

Azt is megtudtam a dédimtől, hogy a kitelepítés után szlovák papot helyeztek ide, aki miatt a magyarok elmaradtak a templomból, mert érezte az ellenszenvét velük. Egyszer valamilyen kitelepített magyar meghalt, és az itt élő rokonai azt akarták, hogy harangozza ki, de a pap nem akarta. Ezután éjjel kővel megdobálták, betörték a paplak ablakait. A pap ezután kiprédikálta a magyarokat a templomból. Dédi szomorúan mesélte, hogy az őseik templomába aztán jó darabig nem jártak a magyar hívek. Csak a 90-es években helyeztek ide megint magyar papot, és ezután kezdtek el dédiék és a magyar hívek megint templomba járni. De már sajnos nem olyan sokan, mert a legtöbb kitelepített alsószeli evangélikus volt, ezért a hívek száma kevesebb lett.

Mikor apukám idekerült lelkésznek, megfogadta magában, hogy megpróbálja felrázni a gyülekezetet, s azóta már többen járnak istentiszteletre, sok rendezvényt tartanak itt, koncerteket, ünnepeket, lelki napokat.

Apukám felhívta a figyelmemet a templomunkban lévő gyönyörű orgonára is , amelyet annak idején építettek, s apukám újíttatta fel. Nagyon szépen szól, csodájára járnak ennek az orgonának. Azt is mesélte, milyen nagy élmény volt, amikor a már elhunyt Balázs Fecó zenész játszott rajta a Jurtanapok alkalmából. Annyi ember talán csak a háború előtt volt a padokban, mint akkor.

Nagyon örülök, hogy naponta láthatom ezt a szép épületet, ezt a kincset, s akár mikor beülhetek a templompadba, gondolkodhatok azon, hogy mennyi emlék kötődik hozzá amióta felépítették. Örülök annak is , hogy mostanában megint sok minden történik a falai közt, amik majd egyszer emlékekké válnak.

Nagy Olivér (8. osztály) – III. kategória, 1. hely

Cetli Hanna Laura (6. osztály) – 1. hely

A zene mindenkié

Mi a zene? Egy ismerős érzés? Egy biztos pont? Egy jó barát vagy egy belső hang? A zene mindenkinek mást jelent és mindenkinek máshogy fontos, de fontos, mert a zene ott él mindenkiben.

Én egy zeneszerető családban nőttem fel. Anyukám és apukám énekarba jártak, az apukám még most is a kórus aktív tagja. Ő zongorázni is tanult. Nagymamám is énekel, nótáesteken is fellép.

Kiskorom óta érdekelt a zene. Elalváskor anyukám altatódalokat énekelt nekem, amiket elmondása szerint figyelmesen hallgattam. Óvodában is tanultunk különböző kis énekeket, dalokat, ezeket már nagy hangon énekeltem. Iskolás koromban elhatároztam, hogy zeneiskolába szeretnék járni, hegedűre. A szüleim mondták, hogy válasszak inkább mást, mert a hegedű nehéz lesz, de nekem akkor is csak ez a hangszer tetszett. Farkas Marika tanító néni megtanított hegedülni. A szorgalmas gyakorlásom eredménye sok koncert lett családom nagy örömére. A hegedűn kívül az iskolai citeracsoportba is bejelentkeztem, tavaly csak énekeltem, de idén citerázok is. A vezetőnk Jakubec Orsolya. Az iskolai Csalogány gyermekkarnak is a tagja vagyok már negyedikes korom óta. Készülünk a Bíborpiros Szép Rózsa országos népzenei vetélkedőre és sok iskolai előadásra. A vezetőnk Lénárt Krisztina tanító néni. Az iskolai néptánc csoportban is táncolok. Most éppen szatmári táncokat tanulunk. Molnár Beáta és Domján Sándor Máté vezetésével. Már kész a koreográfia. Nekem nagyon tetszik. Különböző kis folyamatokból állítottuk össze. A Mátyus néptánc csoport megalakulásának harmincadik évfordulóján lépünk fel vele.

A komoly- és népzene mellett szeretem a modern zenét is. A zenei együttesek közül kedvenceim a Kowalsky meg a Vega és Geszti Péter. Már voltam a koncertjeiken is. Szívesen hallgatom a Pál utcai fiúk és a Dzsungel könyve musicalokat is, de az angol zenét is szeretem.

A budapesti Magyar Zene Házában is már kétszer jártam. Legutóbb a Széchenyi Napokkor, amikor iskolánk majdnem összes tanulója Budapestre kirándult. Az idei Széchenyi Napok témája a zene volt. Első nap tanáraink zenei vetélkedőt rendeztek nekünk és hangszerbemutató is volt. Megismerkedtünk a hegedűvel, a nyelverdobbal és a handpan-nel. A hangszerbemutató után a kultúrházba mentünk a Fifty-Fifty együttes koncertjére. Második nap a Magyar Zene Házában jártunk. A harmadik napon pedig ritmikus zenére tornáztunk Zsófi tanító néniel, relaxáltunk Csilla tanító néniel a nyelverdob és a hangtál hangjaira. Végül megnéztük Józsa Mónika, a Kodály Zoltán Daloskör karnagyának és a nyitrai egyetem tanárának bemutatóját Kodály Zoltán életéről.

A zene velem van minden nap. Már reggel iskolába menet az autóban is zenét hallgatok. Naponta zenélek, énekelek, füttyörészek, amitől vidám vagyok. Jó volna, ha ez másnál is így lenne, és igazzá válnának Kodály Zoltán szavai: „*Legyen a zene mindenkié!*”

Nagy Flóra (6. osztály) – II. kategória, dicséret

A zene a hangok és a csend kavalkádja, amely egy művészi kifejezési forma. A zene érzelmeket kelt, gondolatokra ébreszt, cselekvésre ösztönözhet. Minden ember életében nagy szerepet játszik, mint az enyémben is.

Kiskoromtól az életem szerves része. Kezdvé a gyerekdaloktól, amiket anyukám szerint régen órákig el tudtam hallgatni. Később, mikor már tudtam beszélni, vele együtt énekeltem reggel ébredés után, este lefekvéskor vagy a nap bármely szakában. Azóta is szeretek reggel zenére ébredni, utazás közben hallgatni kedvenc zenéim, vagy este nyugtató muzsikára elaludni.

Mikor iskolába kezdtem járni, adódott olyan lehetőség, hogy beiratkozhattam zongora-órákra. Belé is kezdtem, és úgy tűnik jó döntés volt, mivel a zenetanár és mások véleménye szerint van hozzá érzékem. Állítólag a zongorázás javítja a szellemi képességeket, a ritmusérzékét, a memóriát és a kitartásra tanít. Én is osztom ezt a véleményt.

Sokáig vonakodtam, attól, hogy néptánra is járok. De miután beiratkoztam, igaz, hogy csak felső tagozatos koromban, nem bántam meg egy percig sem. Mostanra már úgy érzem jól összerázódott a csapatunk, igaz sok munka és gyakorlás volt benne. Összhangban táncolunk és átérezzük a népzene ritmusát és szépségét.

Igazából a zene terén mindenevő vagyok. A zongorázás megkedveltette velem a komolyzenét, a néptánc a népzene. Legszívesebben a rockzenét és a bluest hallgatom, de ha a rádióban megszólal egy jó popsláger, azt is tudom élvezni.

Rajtunk múlik, hogy milyen zenét hallgatunk. Nekem is vannak időszakaim, amikor egy dal nagyon megtetszik, ilyenkor körbe-körbe csak azt hallgatom. Szerintem ez azért van, mert a zene kifejezi az aktuális érzéseimet. Most például nagyon szívesen hallgatom a 80-as és a 90-es évek retró slágereit. Szerintem egy-két örökzöld sláger szövegét és dallamát még a gyerekeim is fogják ismerni.

A zene mindenhol ott van, lehet feszültségoldó, hangulatkeltő, ösztönző, esetleg nyugtató, vagy éppen segít átvészelné a nehezebb időszakokat. Egy mondatban kifejezném a véleményemet: A zene az kell!

Vanko Norbert Bence (8. osztály) – III. kategória, 3. hely

*„A zene szült engem s a nemzedékem.
A zene az utolsó menedékem.
Tudom, hogy egyszer a zene öl meg.
Zenével adjanak vissza a földnek!”*

(Földes László - Hobó)

Mi is az a zene? Sokszor a legegyszerűbb kérdésre sem adható pontos válasz. A zene életünk része. Már az ősidőkben kialakult, és a mai napig formálódik. Többé-kevésbé ki merem mondani, hogy az egyik legrégebbi művészeti ág. Minden kultúrának, nemzetnek és minden korának van valamilyen zenei megnyilvánulása. Lehet szó klasszikusról, népzeneről, rockról, popról, hip-hopról, rapről vagy jazzről. Az emberek mindig vonzódtak és vonzódnak a zenéhez, mert

univerzális nyelv, amely mindenkit megszólít. Bárki képes megérteni, függetlenül attól, hogy hány éves, vagy milyen nyelvet beszél. Nem kell hozzá tolmács, nem kell hozzá szótár és még a híres “google-fordító” se. A zene sok értelmet ad az életünknek. Minden területén jelen van és befolyásolja mindennapjainkat, akkor is, ha észre sem vesszük. Dúdolgatunk, füttyörészünk vagy énekelgetünk, amikor magunk vagyunk vagy mikor azt hisszük, hogy senki sem lát. Zenét hallgatunk, ha boldogok vagyunk, vagy épp szomorúak, izgatottak, netán dühösek. Teljes mértékben ki tudjuk vele fejezni hangulatunkat, anélkül, hogy bármit is tennénk. Zenét hallgatunk autóban vagy utazás közben, zene szól a bevásárlóközpontokban, a tévében, a rádióban, zenével csörög a telefonunk is. Vannak olyan dalok, amelyek, ha felcsendülnek, visszahozzák a szép emlékeket vagy éppen könnyeket csálnak szemünkbe. Az előadó vagy a hangszerek hangja olyan mélyen be tudnak hatolni a lelkünkbe, hogy a zene segítségével talán még olyan érzelmeket is ki tudunk fejezni, amelyeket egyébként szóban ki sem mondanánk. Szinte alig van olyan ember, aki ne hallgatna szívesen valamit. Én még olyannal nem találkoztam.

Kolozsi Csenge (9. osztály) – 1. hely

A zenetörténet nagyon színes és érdekes. A kor előrehaladtával a zene állandóan változik. Mindig más sláger. Persze nem mondhatjuk, hogy a régebbi zenék rosszak lennének, hiszen ma is hallgatunk régi retró zenéket. Innen is látni, hogy a zene örök és mindig helye van az ember életében. Manapság már mindenki meg tudja találni a hangulatához megfelelő zenei stílust, hiszen nagyon sok fajta létezik. Úgyhogy rendkívül széles a paletta, amin a zene valamilyen úton-módon utat talál hozzánk. Valakinek a pop, rock, valakinek a népdalok, mulatós zene vagy akad

olyan is például, akinek a jazz jön be, mások meg relaxációs vagy komoly zenét szeretik. Szóval mindenkinek valamilyen stílus tetszik.

És mit jelent számomra a zene? Nehéz és elgondolkodó kérdés. Talán az első hirtelen válaszom az lenne, hogy nem tudok nélküle élni. Aztán belegondolok és arra a véleményre jutok, hogy tudnék zene nélkül élni, úgy, mint a filmek, könyvek, internet vagy a telefon nélkül, de őszintén megmondva nem akarok. Szerintem nagyon csodálatos dolog és sohasem akarom mellőzni. Nélküle sokkal üresebb, unalmas lenne az életem. A zene által tökéletesen ki tudom fejezni az érzéseimet, hangulatomat és felszabadít. Mindig is jelen volt az életemben. Édesanyám egész kicsi koromtól kezdve rengeteget énekelt. Nem volt neki gyönyörű, kristálytisza hangja, de számomra akkor az volt a legcsodálatosabb hang a világon. Nagyon sok dalocskát tanultam tőle. Aztán az óvodában sok mondókát, dalokat és gyermekjátékokat sajátítottam el. Megismerkedtem az egyes hangszerekkel. Az általános iskolában megtanulhattuk a külföldi és magyar zenetörténetet, a zene kialakulását és fejlődését. Megtudtam nagyon sok érdekességet, olyan híres zeneszerzőkről, akikről azt sem tudtam, hogy léteztek. Hallgattunk régi dalokat, amik akkor voltak népszerűek, énekeltünk és jól éreztük magunkat. Ki tudtunk kapcsolódni, ellazulni, mindig feldobta a nap hangulatát. Soha nem húzott, hogy valami kórusban nyilvánosan énekeljek. Annak ellenére szeretek énekelgetni, de csak úgy otthon magamnak, vagy csak simán hallgatom a zenét. Mostanság hangulatomtól függően szinte bármi jöhet, beleértve a rockot, a popot, de népzene is. Úgy értelmezhetném, hogy a zene terén mindenevő vagyok. Talán csak a klasszikus zene műfaját nem szeretem. Szerintem még nem találtam meg hozzá a megfelelő utat. Otthon nagyon sokat szól zene. Többnyire retró zene. Nagyon szeretek koncertekre vagy fesztiválokra járni, ahol meghallgatom a kedvenc előadóim vagy zenekaraim dalait. A régiek közül nagyon szeretem Deák Bill Gyulát, Hobót, Beatricet, Bikinit, Pokolgépet, Eddát vagy Demjén Ferencet. Mai előadókból szívesen meghallgatom Bye Alexot, Krúbit, Beton Hofit, Azariaht, a Kárpátiát és még sok más előadót. A napokban megismertem még egy fajta zenei stílust. A hétvégén ellátogatunk a komáromi Monostor erődbe egy kiállításra. Az eseményen belül részt vehettünk „A költő visszatér” című rockoperán. Valami fantasztikus előadás volt! Nem ismertem ezt a műfajt, de nagyon megtetszett. Legközelebb egy musicalt megyek megnézni. Még olyanon sem voltam, hát nagyon kíváncsi és izgatott vagyok. Aztán itt van az a tipikus nagy kérdés, mikor megkérdezik tőlem, melyik a kedvenc dalom, akkor vagyok nagy bajban. A fejemet fogom, gondolkodom, megvonom a vállam és csendben maradok, mert nem tudok rá válaszolni. Az mindig az aktuális lelkiállapotomtól függ, hogy éppen melyik a befutó. Vannak időszakok, amikor rátalálok egy-egy olyan dalra, hogy csak körbe-körbe azt hallgatom. A rengeteg kedvenc dalom közül ma ezt három dal választottam, amit úgy jobban kedvelek és amelyek jobban megérintették a lelkem. Mindegyik dal más stílusú és más jellegű. Az első dal a Pokolgéptől a Nélküled. Megegyezik a szövege és a dallama, mint az Ismerős arcoké, csak meg van rockosítva. Nekem ez a változata kicsit jobban tetszik. Az eredeti dal első pillanattól nagyon tetszett, de akkor még nem értettem tisztán a dal értelmét. Pár év elteltével megértettem, mi a dal lényege. Az összetartozást jelképezi. Ha megszólal ez a dal, valami nagyon megérint benne. Eszembe jut az egész magyar nemzet, mennyit szenvedett és küszködött. Annak ellenére, hogy sok magyart elszakították az anyaországtól, és hozzácsatolták más országhoz, még mindig magyar marad. Élhet az Felvidéken, Dél-

vidéken, Erdélyben vagy bárhol a világon, a vérében mindig magyar vér fog folyni. Soha nem szabad megtagadni a nemzetünket, ahogy én sem teszem, mert én is magyar vagyok, egy picit része a magyar nemzetnek. Ez a dal talán már a felvidéki magyarok himnusza is lett, hiszen nagyon jól tudjuk, hogy soha sincs DAC meccs a Nélküled nélkül. Számtalan felvidéki ember szívéből, lelkéből és teljes átéléssel képes énekelni ezt a dalt. A másik dal, amelyet szeretek a Hobo Blues Bandtól a Rohadt rock and roll. Ebből a dalból is választottam ki a fenti mottómat. Maga Földes Lászlóról, művésznéven Hoboról elmondhatom, hogy ő olyan előadó, aki nemcsak feltűnő stílusával keltette fel a figyelmemet, hanem remek dalszerzői tehetségével és zenei mélységével is megérintette a lelkemet. Nagyon szókimondó. A dal szövegével is azt próbálja átadni nekünk, hogy a zene az életünk minden részében megtalálható. A harmadik dal a Bye Alextől a Széllel szemben. Bye Alexről mindenki tudja, hogy népszerű magyar énekes, dalszerző, producer, frontember és X-Faktor zsűritag. Sokan nagyon beképzeltnek hiszik, de szerintem egy normális fiatalember. Ez a dal tiszta más stílusú zene. Sok fiatal kedveli, ahogy én is. Erőt ad a nehéz napokon, felemel, és valami nagyon jó hangzása van. Kimutatja az önfejűséget és saját tapasztalataiból merít. Amit mondani akart ezzel a dallal az, hogy akiknek megvan a tehetsége az adott dologhoz, ne adják fel, csak leszegett fejjel nyomják. A munka mindig megtérül. Ez a három zene az, ami közelebb áll hozzám. Egyszer valahol olvastam olyan aforizmát, hogy: „A fülünk olyan, mint egy asszony, egyszerűen nem felejt!” Hát részben igazat is adok ennek mondásnak, mert egy jól kiválasztott, hangulathoz illő dal mélyen megérinti a lelkemet és máskor is szívesen meghallgatom, de a rossz zenék hatására frusztrálnak érzem magam és soha nem fogom már meghallgatni.

Végezetül elmondhatjuk, hogy a zene mindenki életében más szerepet tölt be, akár hallgatjuk, akár zenélünk. Azonban egy dologban szerintem igazam van, hogy a zenét mindenki szereti. Ízlése ugyan mindenkinek más, és vannak olyan emberek, akik inkább hallgatnak rockot vagy a mulatós zenéket részesítik előnyben, de vannak olyanok is, akik a jazzt, hip-hopot, rapet, klasszikust vagy retró zenéket kedvelik. Teljesen mindegy, hogy milyen zenét hallgatunk és mit szeretünk. Az a lényeg, hogy élvezzük ezt a fajta művészetet bármilyen stílusú is. Próbáljuk átadni magunkat a zenének, merüljünk el benne, de ne csak a koncerten, hanem otthon is ugyanúgy át tudjuk élni azt a sok csodálatos pillanatot. Mert ahogy Elton John is mondta: „A zenének gyógyító ereje van. Képes arra, hogy órákra elterelje az ember figyelmét magáról.”

Takács Richard (9. osztály) - III. kategória, 2. hely

A zene az egyik olyan dolog, ami nélkül létezni sem tudnánk. Számomra a világot jelenti. Nem is tudom elmagyarázni, mit érzek, mikor zenét hallgatok. Mikor bekapcsolok egyet, melegség jár át. Mindegy, hogy lassú vagy gyors zenét hallgatok, úgy érzem, mintha egy másik világba repülnék, ahol szabad lehetek, megnyugodhatok és kikapcsolok magam körül mindent. Mintha az idő megállna körülöttem. Egyszerűen nincs múlt vagy jövő, csak a jelen és semmi más. Ez a második otthonom, itt nem kell szégyellnem magam vagy bocsánatot kérnem azért, aki vagyok, nincsenek más emberek, csak én és a zene.

A mai világban már nagyon nehéz megtalálni önmagunkat, viszont a zene sokat segít ebben. Hogy milyen műfajú zenét szeretünk, az is meghatároz minket, hogy kik is vagyunk legbelül, könnyebben ki tudjuk mutatni legmélyebb érzelmeinket. A zene ott van, ha sírok, boldog vagyok, félek. Ha szomorú vagyok, általában jobban át tudom érezni a lassú zene mondanivalóját, viszont ha boldog vagyok, nem tudom, akkor a vidám és pörgős dalokkal tudok azonosulni. Mindig életem része volt, hisz már kiskorom óta folyamatosan zenét hallgatunk az anyukámmal és az unokatestvéremmel, mindig teli torokból énekeltünk minden számot. Gondolom, ez határozta meg a zene iránti szeretetemet, hogy már kiskorom óta nem telt el úgy nap, hogy ne hallgattunk volna meg egyet. Azóta már gitározni is tanulok, ami egyfajta megnyugvás számomra, mikor lependítek egy akkordot vagy eljátszom egy egész dalt. Énekkarba is járok. Sokan mondták már, hogy minek, de mivel szeretek énekelni, ezért muszáj valahogy csiszolni magam és tenni is érte. Szeretném, ha a jövőben is tudnék valamilyen formában vele foglalkozni. A zenének igenis gyógyító hatása van. Ha egy szürke napon, amikor azt érzed, hogy minden szétesik, mérges vagy, vagy csak zuhansz és azt hiszed nincs visszaút, kapcsolj be vagy kezdj el dúdolni egy dalt, és hidd el: teljesen máshogy fogsz a dolgokhoz állni. Nekem is ez segített, hogy másképp álljak a világhoz.

Nem tudom, hogy a távoli jövőben, ami sokkal modernebb és másabb lesz, lesz-e zene. Remélem, igen, mert milyen világ az, amiben nincs zene?!

Pónya Boglárka (9. osztály) – III. kategória, dicséret

A zene azért jó, mert érzelmeket tudunk vele kifejezni, pl. haragot, boldogságot, szerelmet, bánatot, szeretetet. A zene azért szép, mert mindig másféle.

Zenéltni sokféleképpen lehet. Lehet hangszerrel vagy hangszer nélkül. A zene mindenkire eljut valamilyen formában. Összehozza az embereket és jó érzést kelt bennünk. Többféle zenei stílust ismerünk, mindenki megtalálhatja a számára legjobbat. Nagyon szeretem a zenét, sokat hallgatom és sokat is ismerek. Kedvencem az Imagine Dragons-tól a „Bones” és a „Sharks”. Mikor a barátaimmal, vagy egyedül vagyok, akkor modern zenét hallgatok, de közel áll hozzám a népzene is. Anyukám már régóta citerázik. A citera egy népi hangszer, amin legtöbbször népdalokat játszanak. Sokszor eljáró velem a próbára, ezért már sok népdalt ismerek. Itt is látom, hogy a zene által milyen szoros barátságok kötődhetnek. Nagyon örülök hogy nálunk, Alsószeliben is lesz citera oktatás, mert oda már én is fogok járni. Nagyon tetszett amikor az iskolából elmentünk Budapestre, a Zene Házába. Még sosem láttam ilyen szép és érdekes épületet. Mindegyikünk kapott egy fejhallgatót, amin keresztül zene szólt. A legérdekesebb számomra azok a dolgok voltak, amelyeken mi választhattunk zenét. Remélem, hogy majd még legalább egyszer eljutok erre a szép helyre.

Nagyon örülök, hogy az idei Széchenyi Napok témája a zene volt, mert sok új és érdekes dolgot tudtam meg.

Kováč Adrián (5. osztály) – II. kategória, dicséret

Ahogy én látom magamat

Néma Noel 7. osztályos tanuló vagyok. Szeretném bemutatni tulajdonságaimat, érzéseimet és személyiségemet.

Először is bemutatnám a külsőmet, amit nem annyira szeretek. Én magamat nem tekintem jóképűnek, de mások igen. Csak részben vagyok megelégedve a külsőmmel. Szőke a hajam, barna a szemem, kedves az arcom. Testalkatom arányos, a koromhoz képest viszont alacsony. Egészséges vagyok, és ezért nagyon hálás vagyok a sorsnak és a családi génjeimnek is. Már úgy érzem, hogy kezdem elfogadni önmagam. Nagyon sokat próbáltam változtatni a stílusomon, főleg a hajamon, mert össze-vissza állt. Most úgy érzem, hogy megtaláltam a hozzám illő frizurát, elől kicsit hosszabb, oldalt és hátul rövidre vágott.

Az öltözködésben pedig nagyon válogatós vagyok, aztán végül leggyakrabban fekete pólót és nadrágot viselek. Valamikor nagyon sok karkötőt hordtam, de mostanában 3-4-et maximum. Az az igazság, hogy meg is kritizáljuk egymást, hogy ki mit visel, hogyan néz ki, s ez elbizonytalanít.

Én magamat jó tanulónak, s kedves embernek tartom, sajnos sokszor a viselkedésem más mutat. Meggondolatlan, erőszakos, robbanékony személyiség vagyok, s ezzel akaratlanul is megbántom családtagjaimat, barátaimat, társaimat. Pedig nekem is rosszul esik, ha megbántanak, s éppen ez ösztönöz arra, hogy visszafogjam magam. Nagyon törékeny és könnyen sérthető lelkem van, minden apró dolgon elsírom magam. Hát ez nem férfias dolog, de ezek szerint lágyszívű vagyok. Szeretem az embereket, és nagyon segítőkész is tudok lenni.

Mint minden embernek, nekem is vannak jó és rossz tulajdonságaim. Barátságos és jószívű vagyok, szeretek szerepelni, bekapcsolódni a közösségi munkába. Talán nem kellene mindig a középpontban lennem, és az akaratomat ráerőltetni másokra, s akkor jobban elkerülhetném a konfliktusokat is.

Nagyon jó baráti köröm van, minden nap átsegítenek a problémákon, és mosolyt csálnak az arcomra. Van egy-két ember, aki nagyon belevéste magát a szívembe, és ő általuk is vagyok, aki vagyok. Mindenem a családom, nagyon ragaszkodom hozzájuk, szeretem, tisztelem és becsülöm őket.

Még fiatal gyerek vagyok, előttem áll az élet, és rengeteget fogok változni, és ez így van jól. Az egyik vágyam az, hogy bejárjam a világot, a másik, hogy sikeres, boldog ember legyek. Van egy idézet, ami sokat segíthet: „Az élet olyan, mint egy maratonfutás, ne mások szerint menj, hanem a saját tempódban!”

Néma Noel (7. osztály) – III. kategória, 2. hely

Feladatom a következő: írd jellemzést magadról! Egyszerűnek tűnik, de vajon milyen vagyok én? Egy átlagos kék szemű, rövid szőke hajú, 13 éves kamasz fiú vagyok. Nevem Patrik. 2010-ben születtem, a családom harmadik gyermekeként. Termetem középmagas. A családban ugyan én vagyok a legfiatalabb, de már nem a legalacsonyabb. Ahogy anyukám szokta mondani:

„növök, mint a gomba“. Testalkatom teltkarcsú. Szeretem a hasam, ami sajnos meglátszik az alakomon. Ha valaki kövérnek is tart, nem sértődöm meg. Én így érzem jól magam a bőrömben. Fizikailag nem bírok annyit, mint a velem egykorú gyerekek, mert születésem óta beteg a szívem. A barátokkal való játék közben erről sokszor még én is megfeledkezem. Betegségem ellenére anyukám szerint mindig mozgékony, nyughatatlan kisgyerek voltam. Mivel már többször voltam kórházban, nem szeretem az orvosokat, és utálok az injekciós tűket. Szeretem a társaságot, de néha szükségem van magányra. Legtöbb időmet a családommal töltöm. Kedvelem az állatokat, főleg a kutyákat.

Nem vagyok sablonszemélyiségű. Egy pozitív, vidám természetű fiú vagyok. Akik ismernek, tudják, hogy szorgalmas, őszinte és barátságos vagyok, de nem barátkozom könnyen. Nem vagyok valami beszédes típus. Ha kérdeznak, akkor egyszerűen válaszolok. Nem hazudok. Néha füllentek, de csak ha valakit szeretnék megrézfálni. Nem szoktam szószátyároskodni, de kiállok az igazamért és a véleményem mellett. Tanulni nem nagyon szeretek, halogatom, ameddig csak lehet. Előfordult, hogy halogatásból nem csináltam meg valamit. Rossz tulajdonságom is akad, néha önfejtően viselkedem. A feledékenységem is egy rossz tulajdonság, mert a memóriám néha szórakozik velem. Anyukám szerint: „akinek nincsen esze, annak legyen notesze“. Az egyik hobim a veszekedés. Főleg az unokatestvéremmel.

Hogy valóban ilyennek látnak-e az emberek, azt nem tudom. De azt tudom, hogy sokan kedvelnek, sokan nem. Mert mi emberek nem vagyunk egyformák és ez így jó.

Deák Patrik (8. osztály) – III. kategória, dicséret

Nagy Kristóf (6. osztály) – 2. hely

Soják Kamilla (2. osztály) – dicséret

Czinege Sára (1.A osztály) – 2. hely

Balczarek Dorina (4. osztály) – dicséret

Andrés Isabella (2. osztály) – 2. hely

Vicsápi József (1.B osztály) – 2. hely

Hlaváč Koppány (4. osztály) – dicséret

Szalay Bianka (4. osztály) – 2. hely

Kontár Dávid (1.A osztály) – dicséret

Pulen Boglárka (4. osztály) – dicséret

Kontár Krisztián (4. osztály) – 2. hely

Kontár Marcel (4. osztály) – dicséret

Kohút Simona (4. osztály) – dicséret

Papp Mónika (4. osztály) – 3. hely

Karádi Konrád Alex (3. osztály) – 1. hely

Cetli Anna Regina (3. osztály) – 1. hely

Pukkai Dániel Attila (1.A osztály) – dicséret

Cetli Zoltán (1. A osztály) – dicséret

Jakubecz János (2. osztály) – dicséret

Blazsek Hanna (3. osztály) – 2. hely

Jakubecz Jázmin (1.B osztály) – 3. hely

Takács René (3. osztály) – 1. hely

Panyik Tímea (2. osztály) – 3. hely

Vreba Benjamin (1.A osztály) – 3. hely

Vreba Sebastian (3. osztály) – 1. hely

Deák Dániel (3. osztály) – 1. hely

Kohút László (2. osztály) – 3. hely

Grédi Olivér (1.B osztály) – 2. hely

Lednecky Adrienn (3. osztály) – 2. hely

Mikus Dorina (1.B osztály) - dicséret

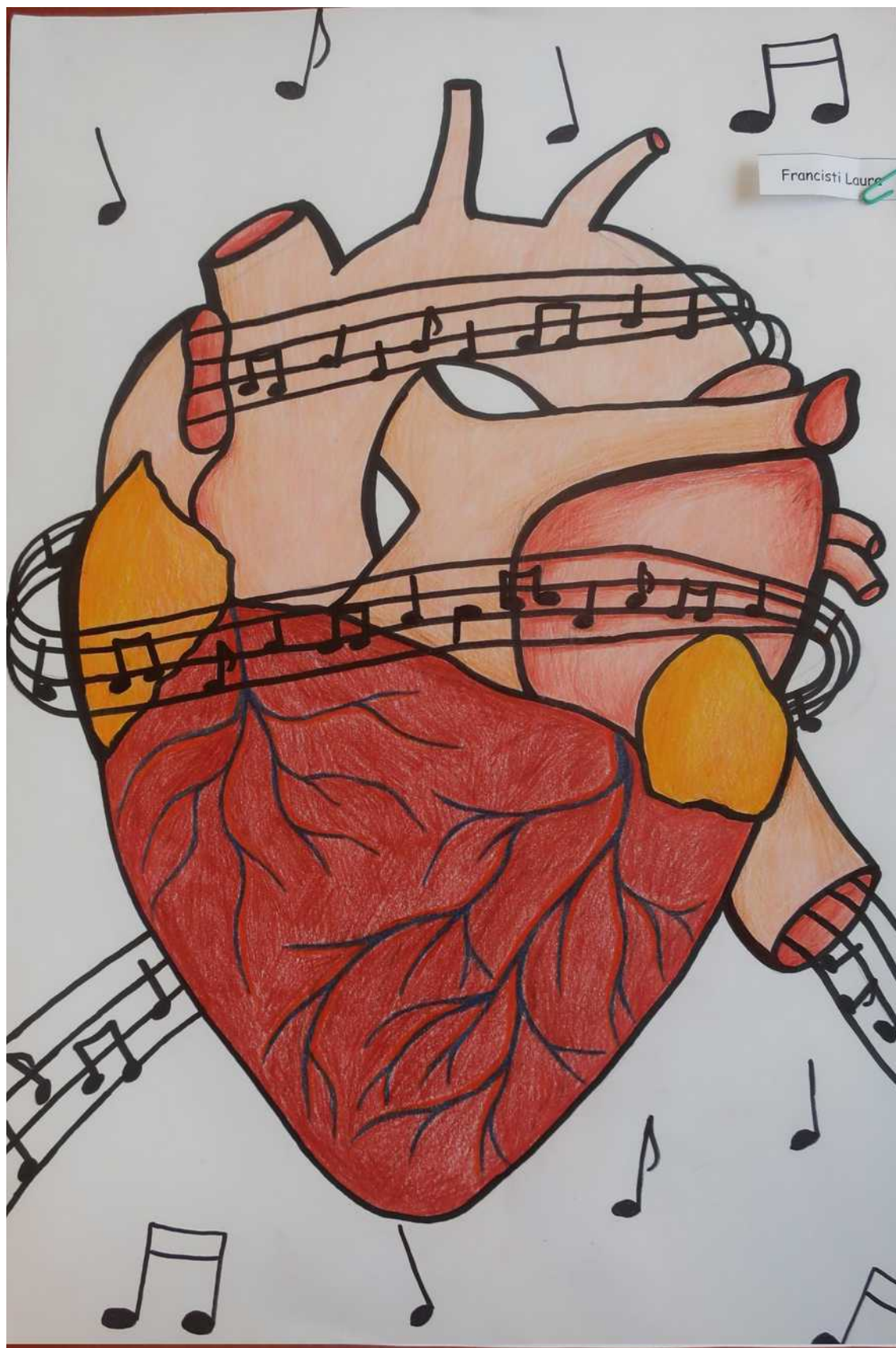
Süll Tília (7. osztály) – 1. hely

Süll Kira (7. osztály) – 2. hely

Ács Viktória (7. osztály) – 3. hely

Francisti Laura (9. osztály) – dicséret

Göndör Áron (8. osztály) – 3. hely

Gyurcsy Viktória (9. osztály) – 2. hely

Karácsony Lúcia (7. osztály) – dicséret

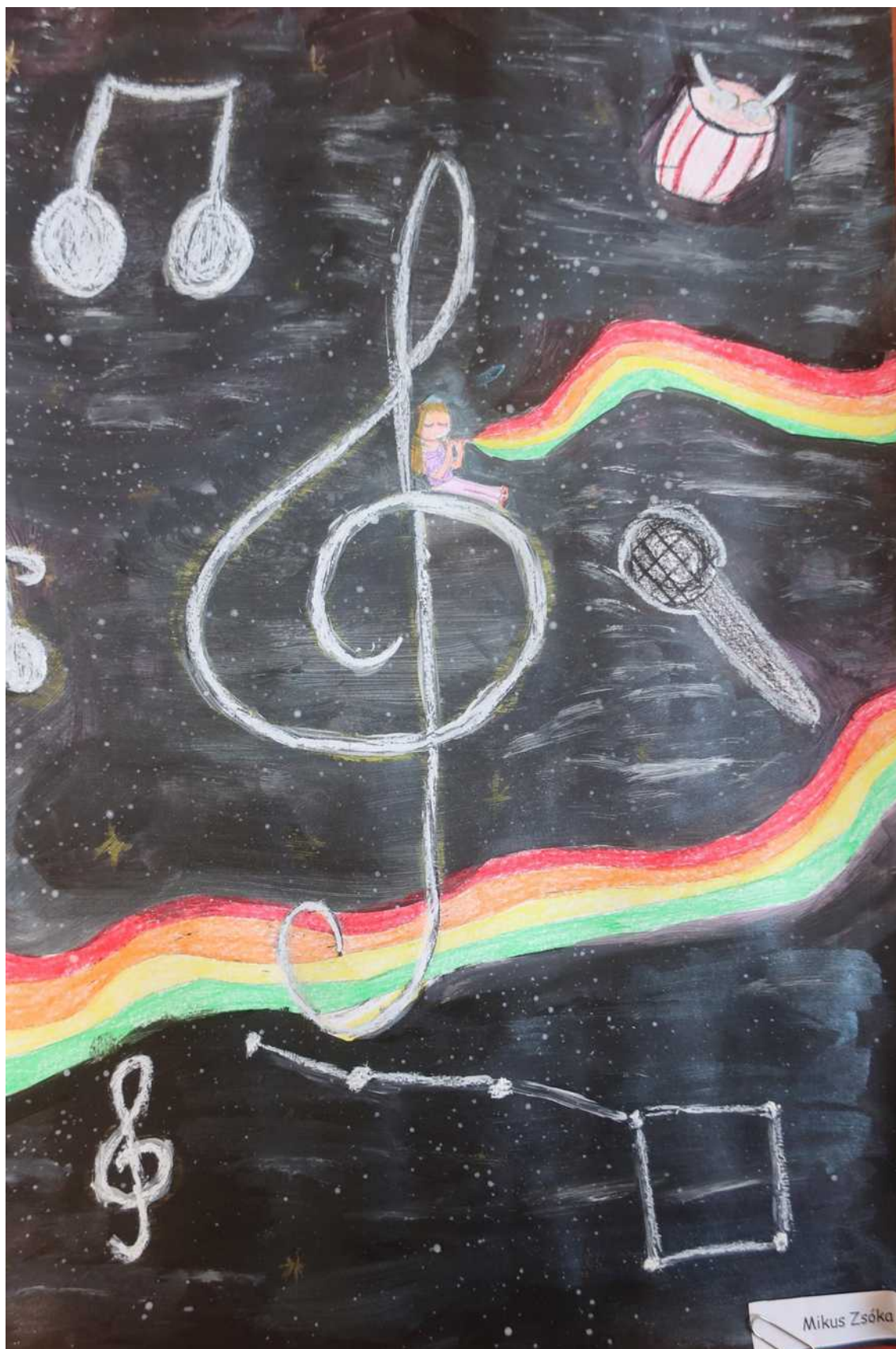
Kleisner Zoé (8. osztály) – 3. hely

Kontár Noémi (6. osztály) – 2. hely

Lóci Zita (8. osztály) – dicséret

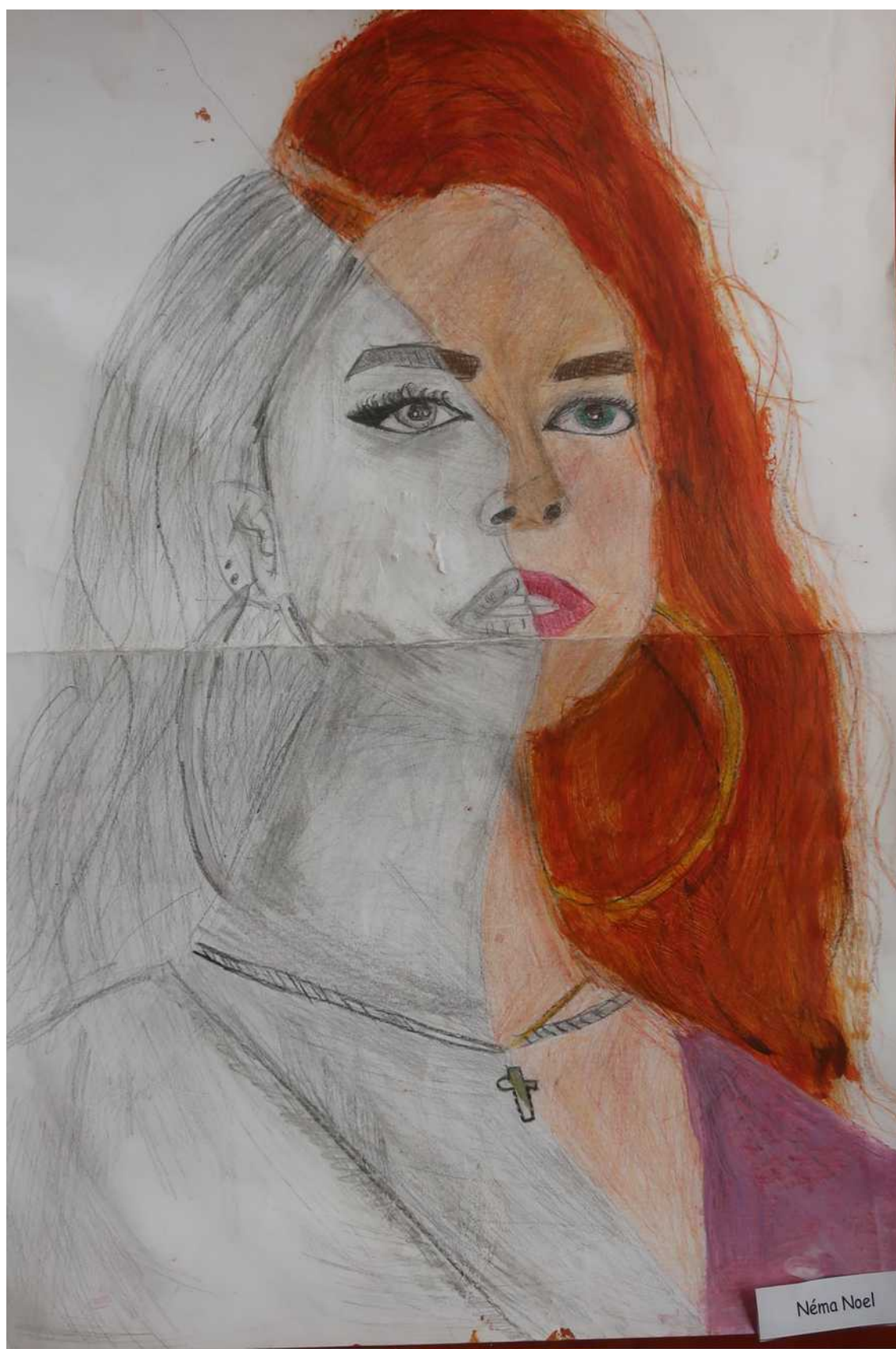
Mikus Zsóka (5. osztály) – 3. hely

Nagy Flóra (6. osztály) – 1. hely

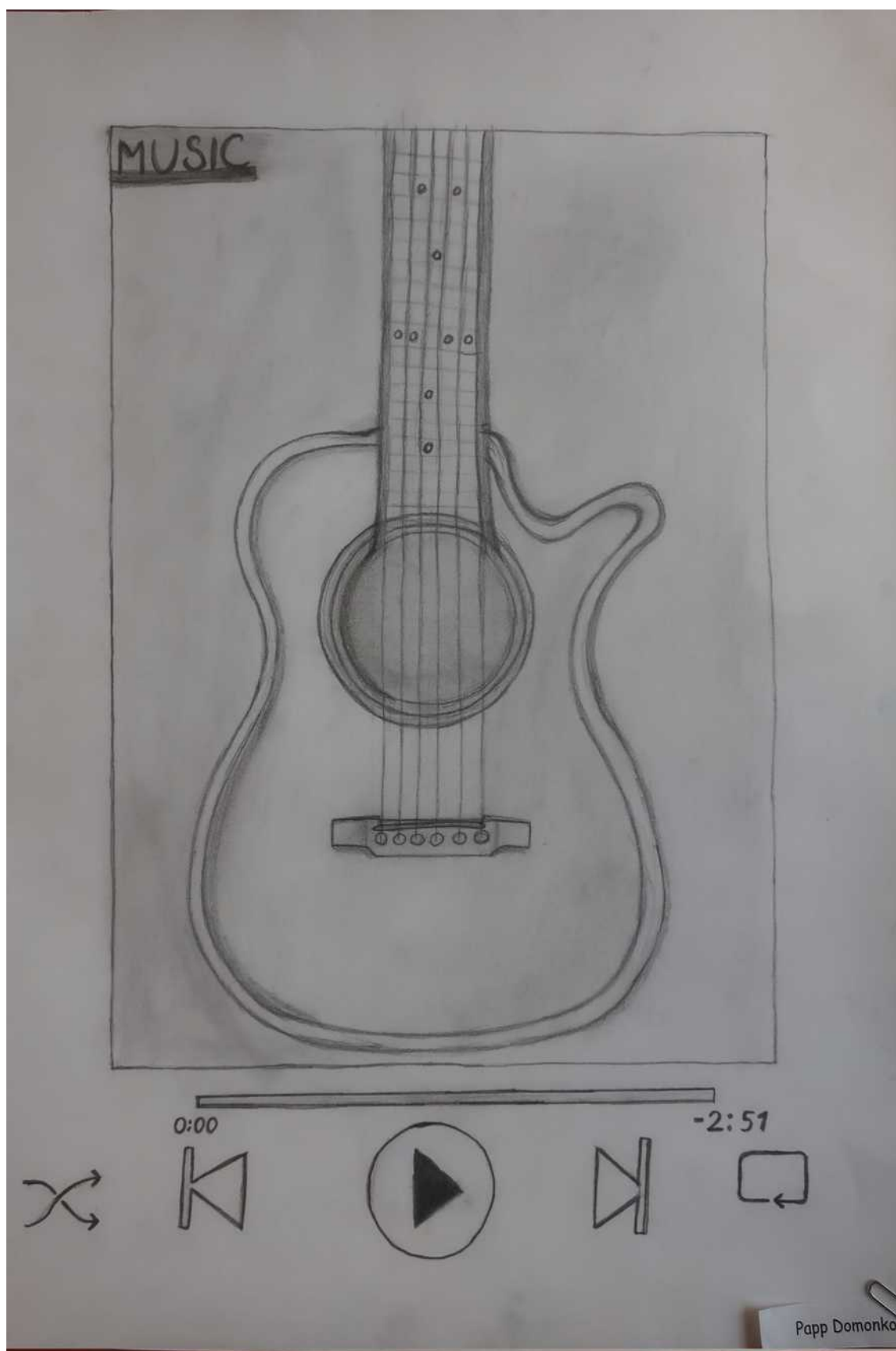
Šido Ákos (7. osztály) – 3. hely

Néma Noel (7. osztály) – dicséret

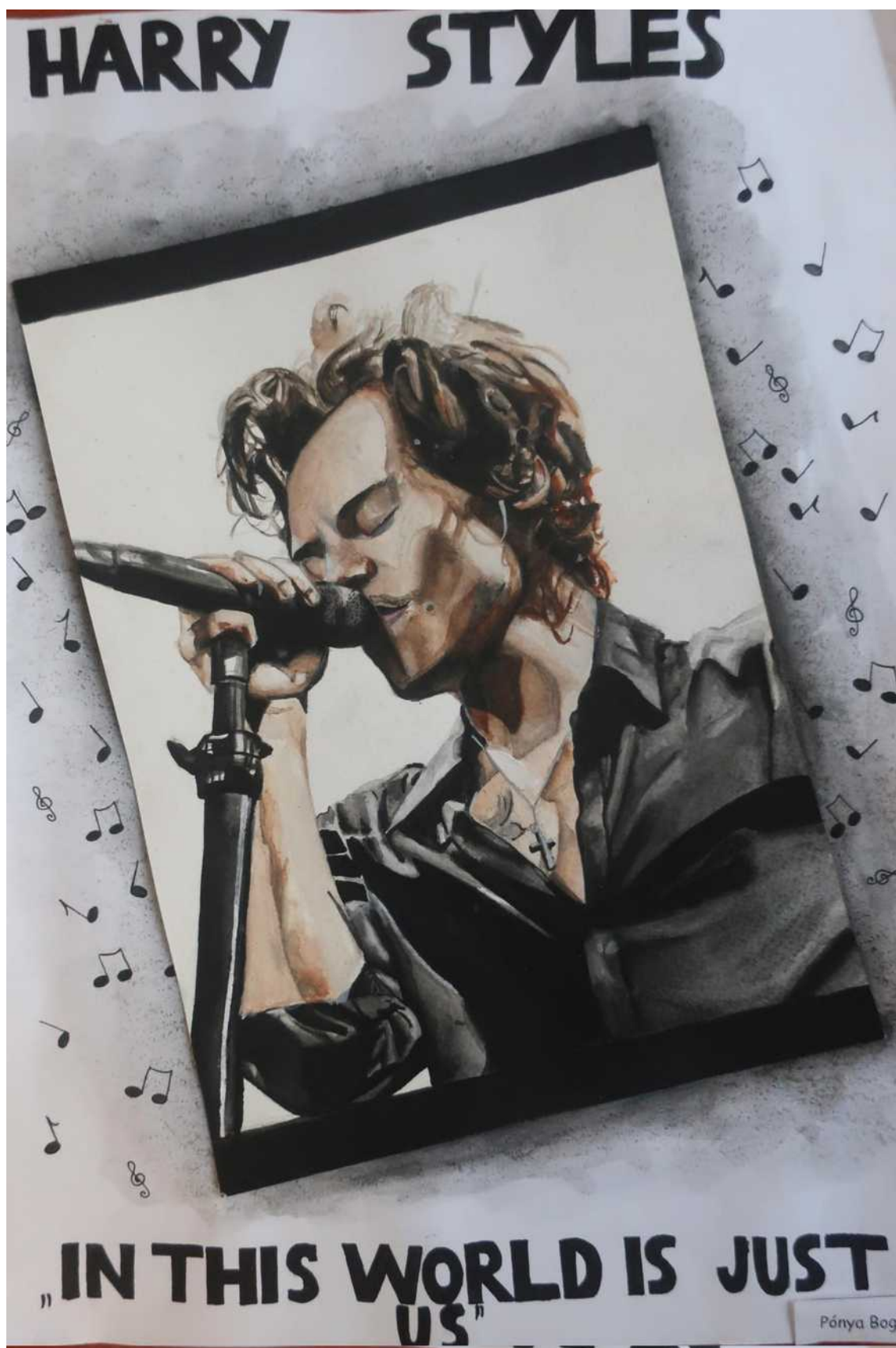
Panyik Dóra (7. osztály) – 3. hely

Papp Domonkos (9. osztály) – dicséret

Perleczky Rozina (7. osztály) – 3. hely

Pónya Boglárka (9. osztály) – 1. hely

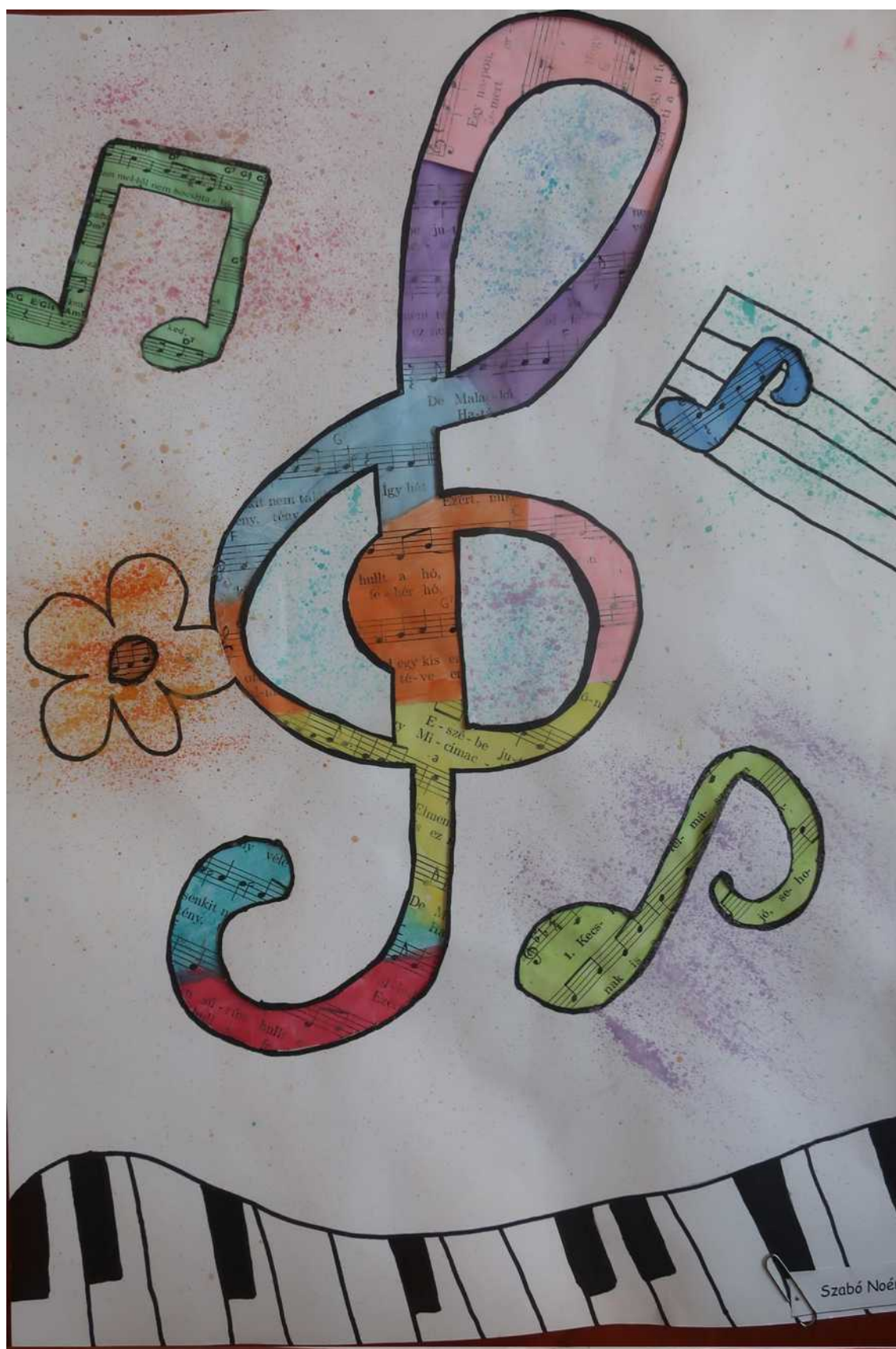
Rusznák Laura (5. osztály) – dicséret

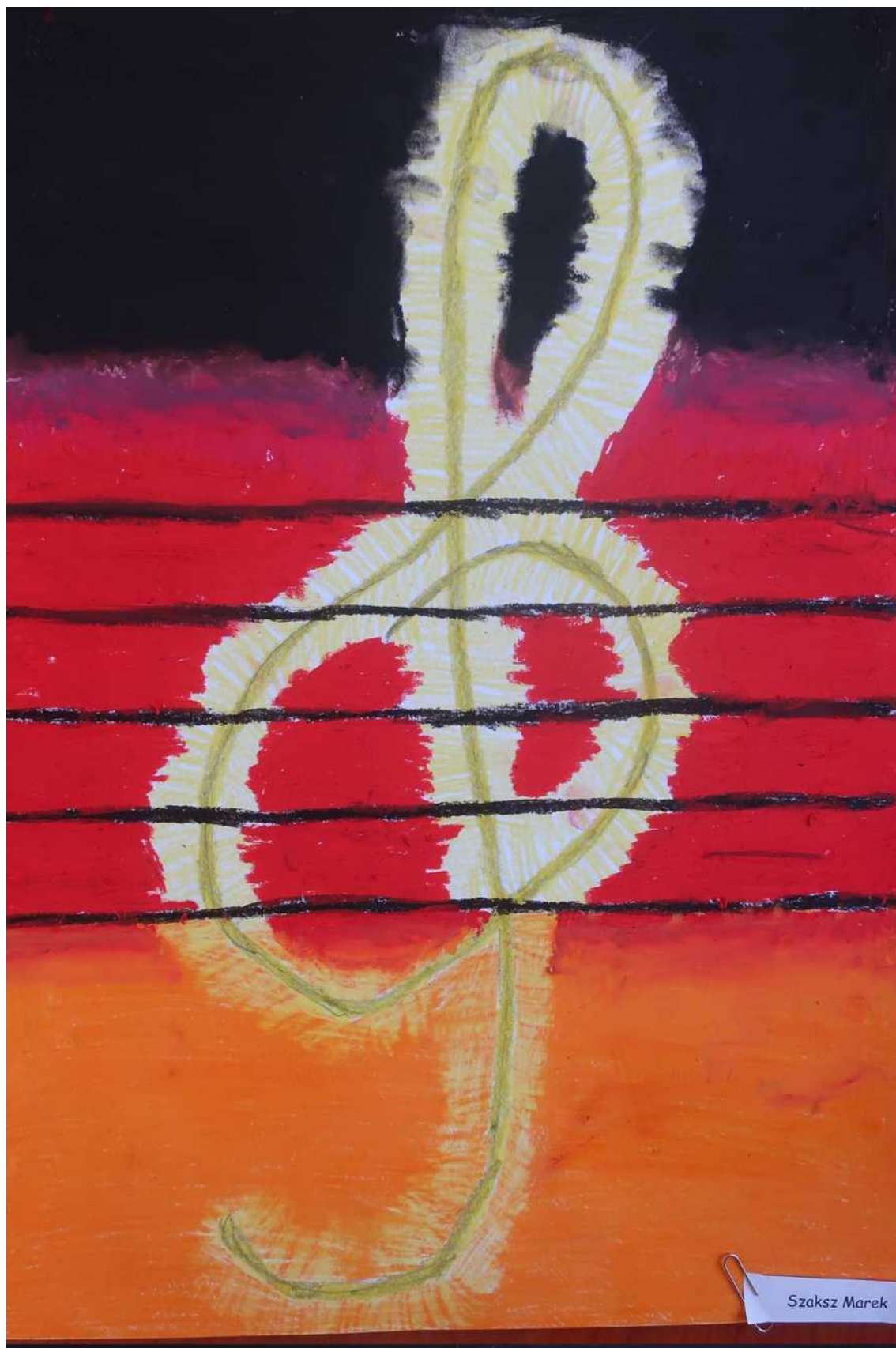
Soják Emese (6. osztály) – 2. hely

Szabó Dorka (5. osztály) – 1. hely

Szabó Noémi (6. osztály) – 3. hely

Szaksz Marek

Szaksz Marek (5. osztály) – 2. hely

Szimeth Jázmin (9. osztály) – 1. hely

Szolgai Melissa Mia (6. osztály) – dicséret

Takács Richard (9. osztály) – 1. hely

Tóth Lara (7. osztály) – 2. hely

**Kiadja a Széchenyi István Alapiskola és Óvoda igazgatósága
2024-ben**